

LÃO CỬU MÔN

Tác Giả: **Nam Phái Tam Thúc**

Thể Loại: Trộm mộ, Kinh dị, Ma quái, Phiêu lưu, Văn học phương Đông

Bộ sách: Đạo Mộ Bút Ký

Editor: **Phượng Vỹ**

Beta: **tieudieututai**

Nguồn: **cuahangbantaybac.wordpress.com**

Ebook: **Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com**

*Ebook được website **Đào Tiểu Vũ** hoàn thành với mục đích phi thương mại, nhằm chia sẻ với những bạn ở xa hoặc không có điều kiện mua sách, khi sao lưu xin ghi rõ nguồn.*

Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ nhà xuất bản và tác giả.

Giới thiệu vắn tắt về Lão Cửu Môn

Chuyện cũ của Nhị Nguyệt Hồng

Nhị Nguyệt Hồng (1)

Nhị Nguyệt Hồng (2)

Số phận

Hắc Bối Lão Lục

Hắc Bối Lão Lục (2)

Cửu Ngũ làm mai mối

Cầu Ngũ

Bán Tiệt Lí

Tề Thiết Chuỷ

Xe ma

Việc gấp

Đối thủ

Nói Chuyện

Trong Mưa

Trương Đại Phạt Gia

Hồi ức Cửu Môn.

Ngô gia toái niệm

Giới thiệu

Giới thiệu vắn tắt về Lão Cửu Môn

Lão Cửu Môn trong Đạo Mộ Bút Ký vẫn thường xuyên nhắc tới chín đại gia tộc trộm mộ tại Trường Sa, danh hiệu là Cửu Môn Đề Đốc.

Lão Cửu Môn được chia thành Thượng Tam Môn, Bình Tam Môn, Hạ Tam Môn.

Thượng Tam Môn:

Trương Đại Phạt Gia (Trương Khải Sơn) _____ Không rõ.

Nhị Nguyệt Hồng _____ Có ba đứa con trai và có hai học trò là Trần Bì A Tứ, Tiểu Hoa.

Bán Tiệt Lý _____ Lý Tứ Địa (suy đoán).

Bình Tam Môn:

Trần Bì A Tứ _____ Trần Văn Cẩm.

Ngô Lão Cầu – Cầu Ngũ Gia _____ Ngô Nhất Cùng, Ngô Nhị Bạch, Ngô Tam Tinh _____ Ngô Tà.

Hắc Bối Lão Lục _____ Là người duy nhất trong Lão Cửu Môn không có đồ đệ, con cái.

Hạ Tam Môn:

Hoắc Tiên Cô – Thất Cô Nương _____ Hoắc Linh _____ Hoắc Tú Tú.

Kỳ Môn Bát Toán – Tề Thiết Chuỷ _____ Tề Vũ (suy đoán).

Tiểu Giải Cửu _____ Giải Liên Hoàn, cha của Tiểu Hoa là chú Cập _____ Giải Vũ Thần – Giải Ngử Hoa (Tiểu Hoa).

Những người hoạt động trong đội khảo cổ Tây Sa gồm có: Trương Khởi Linh, Lý Tứ Địa, Trần Văn Cẩm, Ngô Tam Tinh, Hoắc Linh, Tề Vũ, Giải Liên Hoàn. Dòng họ theo thứ tự là: Trương, Lý, Trần, Ngô, Hoắc, Tề, Giải. Hoàn toàn phù hợp với dòng họ của Lão Cửu Môn, vậy thì đây không phải là một điều ngẫu nhiên....

Chuyện cũ của Nhị Nguyệt Hồng

Tấm màn bằng tơ tằm này đã rất lâu rồi chưa có thay đổi.

Nửa đêm nàng không vào được giấc ngủ, mở mắt chợt thấy tấm màn rủ xuống trước mặt, nhìn dưới ánh trăng thì vô cùng mờ. Thế nhưng tơ lụa vốn mang theo ánh sáng, nhìn rất giống như những sợi chỉ bạc óng ánh hiện lên thành từng tia huyền ảo.

Quả nhiên đồ tốt thì vẫn khá hơn, lúc nào cũng từ tốt mà hỏng dần đi.

Trước đây vừa qua khỏi lập thu, nàng sẽ liền tự mình tháo tấm màn trên kia ra, đem đi giặt sạch, bởi nàng biết tính chất của thứ này, phải thật cẩn thận chăm sóc mới được, phải từng chút từng chút mà giặt trong nước.

Hôm nay hẳn không đồng ý để cho nàng xuống giường, vật kia không ai chăm sóc, ngược lại càng có vẻ không cần phải được đem đi chăm sóc tỉ mỉ cẩn thận thêm nữa.

Biết đâu rằng, thời gian lập thu tiếp theo, mới có người dám động vào nó, nhưng mà người kia, chắc chắn không phải là nàng nữa.

Vào buổi trưa thầy thuốc và hẳn nói những lời này, mặc dù là ở phòng ngoài, thế nhưng nàng vẫn có thể nghe được một vài phần, bệnh của nàng, không biết có thể chịu đựng được thêm bao nhiêu ngày nữa.

Nàng thở phào một cái, hình như nỗi đau đớn châm chích trong lồng ngực đã đỡ hơn một chút. Cuộc sống còn được bao nhiêu ngày nữa? Nàng không hề nhớ rõ nữa, bệnh ở trong người nàng, kể ra cũng không phải là mới bị trong ngày hôm nay, mẹ nàng từ nhỏ vẫn hay dạy nàng như thế, nàng từ nhỏ đã nhiều bệnh, không biết chết khi nào, mặc kệ là đã bị bệnh bao lâu, nàng cũng chỉ định đứng lên làm việc một ngày thôi. Không hề nghĩ tới chưa kịp ngồi dậy mà đã đau đớn như thế.

Nhưng họ không đếm được những ngày còn có thể, vậy mà hẳn cũng không tính toán kể lể.

So với sự đau đớn của cơ thể mình, trong lòng nàng còn có nỗi đau khổ ngấm ngấm, mà nhiều nhất chính là đến từ hẳn, những nỗi đau đớn ngày hôm nay, bản thân nàng là một người phụ nữ gốc nghèo có thể dễ dàng quên đi được, nhưng mà người đàn ông kia thông minh như vậy, lại nhớ đến nàng sâu sắc còn hơn cả với dùng dao khắc.

Trước đây khi nàng vẫn còn là một cô nhóc, người mặt than trên lưng đeo một cái túi hàng bằng vải trước khi ăn mì, người mẹ già và vào mồm người đàn ông lạnh lợi kia, nhưng mà lại không phải là một dáng vẻ vui vẻ gì cả, giống như là có lí do gì đó.

Nàng nhìn tấm màn tơ tằm, suy nghĩ rồi lại rút tay trở về. Vị sư phụ từ Tô Châu đến đây may tấm màn này đã sử dụng tâm trí để làm nó, quả lắc rủ xuống treo trên tấm màn cũng rất khác với những nơi khác. Trên thanh và móc treo tấm màn đều có khảm ngọc bích, một số phần bằng hoàng kim được điêu khắc kiểu uyên ương. Nàng cũng đã nghĩ đến tơ lụa, có điều ngay cả thanh treo màn mà cũng có thể được làm tinh tế đến như vậy, cho dù là trên thành phố cũng rất ít thấy. Có thể không cần lựa chọn, thì đã mang về ngay lập tức, và cái này được treo riêng biệt cùng với màn tơ tằm coi bộ cũng rất xứng.

Người tiếp theo giúp hẳn giặt tấm màn bằng lụa này, sẽ là dạng người gì nhỉ? Thứ này là vô giá, chung quy thì vẫn sẽ không làm hỏng hay mất đâu, người đó cũng khá thích phẩm chất của tấm màn này, hẳn là phải giữ lại chứ? Giữ lại, rồi luôn luôn giặt sạch.

Có nên để lại cho người kia một phong thư hay không đây? Nàng vừa muốn để lại, nàng cũng sẽ không cảm thấy bản thân mình quá nhiều chuyện sao?

Nàng có chút lo lắng không yên trong lòng, lại có phần không vui, cũng có phần bận tâm.

Bỗng nhiên nàng lại không muốn để cho người khác chạm vào tấm màn bằng tơ này, bản thì cũng chỉ bản có một chút thôi, nàng đã nghĩ thứ này sẽ vĩnh viễn được treo ở đây.

Có chút đau lòng, nếu như có thể, nàng vẫn muốn luôn được tiếp tục như vậy, cho dù không khỏi được bệnh cũng được, chỉ nằm một chỗ suốt đời, nhưng có thể mỗi ngày nhìn thấy người đó, nàng cũng không muốn rời đi.

Trong hoảng hốt, nàng lại nhớ tới một lần hấn đã cứu nàng trong nháy mắt kia, nàng bị người ta vác ở trên vai, số phận trước mắt vừa đáng sợ vừa không biết sẽ như thế nào, nàng đã tuyệt vọng, khi đó nàng nhìn thấy hấn, giống như cuối cùng cũng đã thấy được cái phao cứu mạng duy nhất.

Sau đó hấn đã đến, nàng thấy hấn không khác gì một thiên thần từ trên trời giáng xuống, chắn ở trước mặt bọn chúng. Mỗi một câu nói sau đó, nàng bây giờ vẫn còn nhớ rất rõ ràng minh bạch.

“Em cứ đi theo sau lưng ta đi, sẽ không có ai dám khi dễ em đâu.”

“Thật không?”

“Con người của ta, một khi đã nói với con gái, tuyệt đối sẽ không nuốt lời.”

Hấn quả thực đã làm được rồi, nàng thầm nghĩ, đáng tiếc hấn không hề nghĩ tới, nàng có thể thấy được cả đời, nhưng mà lại không phải là cả đời của hấn.

Giữa đêm khuya, nàng nhẹ nhàng bước xuống giường, hấn yên lặng nằm ở bên cạnh nàng, hấn lúc nào cũng có thể ngủ rất say, nàng cẩn thận để không phát ra âm thanh, từng chút từng chút đem tấm màn gỡ xuống, rồi ngồi ở trong sân giặt.

Thân thể ốm yếu, vốn rất khó dùng sức lực, mỗi một lần động một chút, đều làm cho ngực nàng đau đớn, nàng giặt, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, tóc loà xoà rũ xuống. Nàng đưa cánh tay ẩm ướt chỉnh sửa lại, thấy không rõ, nơi khoé mắt dính đầy nước, đó chính là nước mắt của nàng.

Một lần cuối cùng, nàng tự nói với chính mình, vẫn cứ nên như bình thường là được rồi.

Nàng không nhìn thấy Nhị Nguyệt Hồng đang đứng ở trong phòng nhìn nàng, hấn vốn không có ngủ.

Hai người đều không hề kinh động đến đối phương, chỉ lẳng lặng, cùng nhau đứng ở dưới ánh trăng.

(Cần thiết phải cầu huyết tới vậy không :(Tôi đã không cảm được xúc động, vì làm thân con gái, có một người yêu mình, trân trọng mình là điều may mắn rồi, người này còn vĩnh viễn ghi hình tạc dạ tình cảm của mình, dẫu có không được ở cạnh vẫn có thể cảm nhận, Nhị Nguyệt Hồng, ông thật là hư cấu, hahahahah)

Nhị Nguyệt Hồng (1)

Mặt chước bắt đầu bày ra, mấy người trẻ tuổi trong Lão Cửu Môn cũng bắt đầu đấu võ mồm, mà trời mưa lúc nửa đêm, dường như có chút ý vị bi thương sâu xa.

“Nhị gia, ngài muốn chơi hoa màu gì ạ?” Người hầu bàn cầm vài bộ mặt chược, đứng chờ ở bên cạnh Nhị Nguyệt Hồng. Mỗi bộ bài mặt chược này đều là vật phẩm hiếm thấy do Nhị Nguyệt Hồng thu thập từ khắp nơi đem về, phần lớn đều là ngà voi, có màu sắc và hoa văn khác nhau. Màu sắc và hoa văn này cũng rất đáng chú ý, nói ví dụ như bộ bài mà ông ta thích nhất chính là Cửu Vĩ Miêu, hoa văn của bộ bài này đều là hình của các loài mèo, chạm khắc vô cùng tinh tế. Một số bộ khác mỗi cái đều được khắc mỗi kiểu màu sắc và hoa văn, bên trên mặt còn khảm thêm hoa bằng thạch anh, vô cùng xinh đẹp. Mà khuyết điểm chính là, trọng lượng của chúng chênh lệch nhau quá nhiều, tay của trộm mộ tặc đều đặc biệt ổn định, chỉ cần sờ qua một chút, là có thể biết được bài có hoa màu gì.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn, có phần không yên tâm, Tề Thiết Chuý ở bên cạnh đã uống hơi nhiều, dựa vào ghế thái sư*, nói rằng: “Cậu cũng đã quá coi trọng rồi, đánh bài mà còn phải hoa văn như vậy sao, tôi nói cậu cứ tùy tiện đập một bộ xuống là rõ ngay thôi.”

“Đánh ba tử nhi, tôi có cho cậu một số mười ba Giang Khai cũng sẽ không thắng được bao nhiêu. Chúng ta chủ yếu chơi chỉ là vì cao hứng thôi, chứ không phải là vì thắng thua. Bát gia, nếu như cậu đang rảnh rồi buồn chán, vậy thì chúng ta đi Tỉnh Thường Trai mở một bàn, thu hết thứ có được vào đêm một tháng trước ấy, vậy cũng rất phù hợp với phong cách của ngài đó.” Cửu Ngũ nói nói.

“Đừng, tôi biết Cửu Ngũ cậu có một bộ mặt chược, cậu muốn chơi lớn thì cứ chơi, chúng tôi lại thích chuyện như vậy nhất, chỉ đánh một vài cái tử nhi làm gì chứ, cứ phải ra một trăm tử nhi của cậu luôn, nếu thua thì chớ nhà cậu tôi sẽ tùy ý bắt một con làm lẩu, cậu dám không?” Tề Thiết Chuý nói: “Đây mới là tác phong của ngài đây. Đảm bảo không tính toán, chỉ nhờ vào vận may.”

“Vậy thì muốn tôi phải thắng sao?” Cửu Ngũ cười hì hì nói, trong lòng thầm mắng tên què chết tiệt, người tàn nhẫn như vậy, không có chân là đáng đời lắm.

“Cậu thắng tôi cho cậu đâm vài đao, sẽ để cho cậu trực tiếp sờ vào chuôi Tam Thốn đao.”

“Bát gia, tôi đâm ngài thì tôi có được lợi gì chứ? Sao tôi đâm ngài, nếu không thì vậy đi, tôi thắng tôi sẽ đem cái quyền lợi này bán lại cho Tứ gia, nhất định là cậu ta rất thích.”

“Vậy thì không được, cậu thắng thì cậu phải tự mình đâm, tôi biết cậu mềm lòng không dám ra tay, muốn đẩy cho tên Trần Bì A Tứ khôn kiếp kia, hằng ngày chỉ hận là không thể ám toán tôi, hần mà đâm thì nhất định ngay cả cái mông hần cũng sẽ thọc tới. Tuổi nhỏ nông cạn, mấy đại ca kia chúng ta đừng có chọc vào, biết không?”

Cửu Ngũ liền cười: “Thôi cũng đừng nói nữa, ngày hôm nay Nhị gia là lớn nhất. Nhị gia mừng thọ, thì Nhị gia làm chủ.” Nói rồi liền nhìn về phía Giải Cửu.

Giải Cửu ở bên cạnh bọn họ vẫn không lên tiếng, chỉ đưa mắt ra hiệu, để cho bọn họ đừng nói nữa. Cửu Ngũ quay đầu lại nhìn, phát hiện Nhị Nguyệt Hồng vốn không có nghe bọn họ nói, mắt chăm chăm nhìn thẳng vào bài mặt chược.

Cửu Ngũ nhẹ giọng hỏi: “Nhị gia làm sao vậy, hành động không được bình thường nha.”

Người hầu bàn bung mạt chược ở bên cạnh nhanh tay chặn lại, vẻ mặt cũng xanh mét, quay đầu hướng qua nhìn vài người bọn họ đưa ánh mắt cầu cứu.

Cầu Ngũ cũng nhìn Tề Thiết Chuỷ một chút, thấy “thần bói” chỉ tự nhiên tiếp tục uống rượu, lại nhìn qua Giải Cửu một cái, Giải Cửu lắc đầu để cho ông chuyển sang lão đại, Cầu Ngũ mềm lòng, không thể làm gì khác hơn nên quay qua Nhị Nguyệt Hồng nói: “Nhị gia, chọn không được, thì tùy tiện đặt một bộ đi.”

Nhị Nguyệt Hồng đang trong lúc ngây người mới bình thường trở lại, thở dài một hơi, nói: “Tôi nói làm như thế nào cũng không tìm được, hay đây, tiếp tục đi.” Nói xong liền cười cười, nhìn ba người nói, “Các người đừng có cãi cọ nữa, nghe tôi đã, vậy thì như vậy đi, tôi thua, thì tôi hát cho các cậu một khúc các cậu thích, còn nếu như tôi thắng, ba người các cậu, mỗi người xuống dưới làm một tô mì cho tôi ăn, thế nào?”

(Tôi nói là các ông vui tính quá đi, tôi thích!!!!!!!!!!)

Ba người nhìn nhau, đều gật gật đầu, Cầu Ngũ suy nghĩ một chút, vẫn là không nhịn được nói: “Để cho Giải Cửu xuống dưới làm, Nhị gia này, ngài không sợ chết sao?”

“Nhưng tôi đâu nhất định là phải ăn, nếu người thấy mùi vị không hợp thì tôi nhất định sẽ đổ cho chó ăn.”

Cầu Ngũ hiểu ra ý tứ thâm sâu liền cười khò: “Nhị gia, tôi đã từng thử qua rồi, chó cũng không dễ dàng chịu được đâu nha, buông tha cho tụi nó đi.”

Giải Cửu đẩy kính mắt một cái, nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết là đang suy nghĩ cái gì. Tề Thiết Chuỷ và Nhị Nguyệt Hồng liền ha hả cười phá lên.

Sau hai năm vợ mất, Nhị Nguyệt Hồng tổ chức mừng thọ, chỉ mời mấy người còn trẻ tuổi thế hệ sau, nửa đêm mưa rơi xuống, bài mạt chược bắt đầu bày ra, ông hình như đã chẳng còn đau khổ nữa, mà những nỗi đau khổ này, lại dường như là đang tản mát trong tất cả ngõ ngách trong căn phòng này. Bất kỳ lúc nào cũng có thể giã lên một chút.

(Cả truyện vui ời là vui, kết rất đau lòng :()

Nhị Nguyệt Hồng (2)

Trước giờ làm việc gì, đương nhiên hậu quả là điều không thể tránh khỏi, đóng cửa không ra ngoài, cũng không thể có được sự yên tĩnh, dù có cố hết sức mà tiếp tục truy hỏi đến cùng, sợ rằng cũng không đơn giản chỉ là tâm ma.

“Người còn tới tìm ta làm gì?” Nhị Nguyệt Hồng dùng cây kéo trong tay lại, hỏi, cây hồng trúc trước mặt đã được cân chỉnh sơ sơ hình dáng ban đầu, những cái mầm vươn ra lung tung xung quanh đã được tỉa hết, tới mùa hè thì để trong một cái bồn hoa lớn là có thể đem đặt ở tiền đường, cùng với vài cái bồn la đáp xanh biếc.

“Không ngờ sự phụ đối với những chuyện phong nhã này mà có thể làm chăm chú như vậy.” Trần Bì A Tứ chấp hai tay ở sau đít, đứng xa xa ở bậc cửa trước tiền đường, nhưng không hề bước vào trong.

“Chuyện phong nhã, cũng là một công việc, làm việc gì để thời gian cũng có thể trôi qua nhanh một chút.” Nhị Nguyệt Hồng nói, “Có nói người cũng sẽ không hiểu.” Ông vừa để cây kéo xuống vừa thở dài, lấy cái khăn tay bằng lụa trên tay lau mồ hôi.

“Đồ đệ không hiểu được, mà xem ra sư phụ cũng không muốn dạy nữa.” Trần Bì A Tứ nói.

“Ta nói rồi, người đã không còn là đồ đệ của ta nữa. Không nên cứ tiếp tục kêu sư phụ sư phụ như vậy, việc người làm ở bên ngoài, ta cũng nghe nói không ít, lại càng không muốn có liên hệ gì với người.” Nhị Nguyệt Hồng không ngẩng đầu lên nhìn hắn, chẳng qua chỉ là uống một ngụm trà, “Đi đi, cuộc đời này của người không được sống quá xấu hổ như vậy, ở chỗ của ta, cũng không có thứ gì để người có thể dùng được nữa.”

Trần Bì A Tứ cười cười nói: “Đồ đệ làm việc ở bên ngoài, đều là do sư phụ dạy, sư phụ nói có mấy câu ngắn ngủi, đã muốn vứt bỏ hết quan hệ? Ngoài miệng thầy nói như vậy, chỉ e là trong lòng không biết sẽ như thế nào nữa.”

“Ta và người khác nhau.” Nhị Nguyệt Hồng liếc mắt nhìn một cái, tên nhóc này so với thời gian đầu tiên theo học nghề đã tốt hơn rất nhiều, mặc áo khoác bằng sa tanh bên ngoài, bên hông ban đầu vốn là đeo một cái túi con bằng vải bố đựng hai viên bi sắt, bây giờ cũng đã đổi thành da chồn rồi. “Người làm chuyện gì, tất nhiên sẽ nhận lại hậu quả chuyện đó, người dùng những gì ta dạy cho người làm càng nhiều chuyện ác, ở chỗ này của ta cũng chỉ có các loại hoa, viết chữ. Tất cả những chuyện ở bên ngoài, không có quan hệ với ta.”

“Đúng, sư phụ là một người có thể đóng cửa mà sống hết cả đời cũng được.” Trần Bì A Tứ nói, “Thế nhưng thầy không nghĩ tới, thầy đóng kín cửa nhà, vậy thì vì sao lại không nghĩ rằng chỉ cần không cần để ý tới nữa là được rồi, nhưng người nhà của thầy vẫn luôn đến tìm thầy gây phiền phức. Hiện nay thời thế thay đổi rồi ren, bốn bức tường xung quanh đây có thể giữ gìn được cho thầy một cuộc đời thanh tịnh sao?”

Nhị Nguyệt Hồng thở dài, ông hiểu ý của Trần Bì A Tứ, ông nghĩ thầm muốn cùng với người đó sống hết cuộc đời này một cách bình yên, nhưng mà cho dù ông trăm phương nghìn kế giữ lại cho mình một trong ba phần đất để ở, nhưng cũng không ngờ rằng sóng gió to lớn ở bên ngoài đã kéo đến, gần như đã muốn cuốn hết tất cả mọi người trên đất nước này vào nó.

Ông vốn cho rằng bản thân mình đã thực sự đủ lớn mạnh, lớn mạnh đến nỗi ông có thể si mê, có thể tự do phóng khoáng, có thể không bị trói buộc, bất kì cái gì ông cũng có thể làm được. Ông có thể dùng bất kì vẻ mặt gì để đối mặt với thế giới này.

Thế nhưng, ông đã sai lầm rồi.

“Người cũng đã biết rồi sao?” Nhị Nguyệt Hồng hỏi.

“Chuyện của sư nương, chuyến đi này mọi người đều đã biết cả, tuy rằng đồ đệ đã lâu không còn hoạt động ở Trường Sa, ở nơi này, cũng chỉ có tôi hiểu biết.” “Biết thì cũng đã biết rồi, người có thể làm được cái gì chứ?”

“Lần này tới đây, chỉ muốn tới hỏi sư phụ một vấn đề, có đáp án rồi, tôi sẽ đi.” Ánh mắt Trần Bì A Tứ liền trở nên sắc bén lại.

Nhị Nguyệt Hồng thở một hơi thật dài, ông vốn không muốn để ý tới Trần Bì A Tứ, nhưng có thể là do đã nhắc tới một vài thứ khiến cho lòng ông dịu lại, ông dừng một chút, rồi quyết định vẫn là nghe vấn đề của đồ đệ mình, tuy rằng ông linh cảm rằng mình nhất định sẽ hối hận.

“Ngươi hỏi đi.”

“Thầy có đáp ứng đề nghị của Phật Gia hay không?” Trần Bì A Tứ hỏi.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn hắn, một lúc lâu sau, mới gật đầu.

“Vậy thì, thầy thừa nhận, nếu không phải vì sư nương thì thầy sẽ làm gì?” Trần Bì A Tứ nói.

Nhị Nguyệt Hồng nói: “Ta còn có thể làm cái gì vì cô ấy chứ? Ta không thể làm, bất kỳ ai cũng không thể làm được.”

Trần Bì A Tứ lắc đầu, nói: “Tôi nghĩ, nếu như người muốn làm chuyện gì đó, thì luôn luôn sẽ tìm ra một số chuyện có thể làm được.”

Nhị Nguyệt Hồng nhắm hai mắt lại, ngồi xuống cái ghế mây, ông hiểu ý trong mỗi câu nói của Trần Bì A Tứ, nhưng ông không muốn suy nghĩ tới, cũng không muốn nhớ lại.

Cho đến khi ông mở mắt ra, Trần Bì A Tứ đã đi mất, trước bậc cửa tiền đường có đặt một cái giỏ trúc, bên trong là mấy con cua to mập và một bó hương.

Nha đầu của ông thích ăn cua nhất, lúc này không phải là mùa cua, nhưng mấy con cua này vừa nhìn thì thấy vẫn còn rất tươi sống, vô cùng to mập.

Nhất định là vừa được bắt từ phương nam tới.

Bảy năm trước, Trần Bì A Tứ bị đuổi ra khỏi sư môn, Nhị Nguyệt Hồng đã nói với hắn, cả đời này của hắn cũng không được bước vào cánh cửa này.

Ngày hôm nay, hắn đem mấy con cua từ phương xa đến đây, chỉ đứng ở ngoài bậc cửa, không hề bước thêm một bước nào.

(Sao truyện về ông này cứ buồn thế, kể cả sư đồ cũng buồn nữa :()

Số phận

Bên trong nhà chính, Nhị Nguyệt Hồng đem con cua làm thành ba món, đặt ở trước bài vị của Nha Đầu rồi châm hương lên.

Cái bàn ở sau lưng có đặt vài tờ báo, được xếp thành chồng rất chỉnh tề, chỉ có vài tờ trong đó, nằm rải rác ở những bàn khác.

Chỉ trong vòng một tuần lễ, trong thành Trường Sa đã xảy ra bốn vụ thảm án diệt môn, khi đó số được liệu mà Phật Gia thu mua được là do Tứ gia cung cấp cho, tổng cộng một trăm hai mươi mạng toàn bộ phải rơi đầu. Trên bãi sông Nam, vào một buổi tối trời mưa to, Nha Đầu nằm hấp hối, Nhị Nguyệt Hồng mang theo Nha Đầu muốn để cho nàng ăn một chén mì nước cuối cùng. Người bán hàng rong nhìn Nhị Nguyệt Hồng như người điên, liền rớt xua đuổi, nửa năm sau, cũng vào một đêm mưa to như vậy, những người bán hàng rong trên bãi sông Nam đều bị giết sạch, máu hoà cùng nước chảy xuống sông, nhuộm đỏ toàn bộ bờ đê.

Ông biết là do ai làm. Thế nhưng chuyện đã đến lúc này, ông cũng không muốn tiếp tục đi truy cứu cái gì nữa, cũng không có sức đi truy cứu cái gì.

“Em cũng sẽ không vì như vậy mà vui vẻ.” Nhị Nguyệt Hồng nhìn bài vị Nha Đầu, “Hắn vẫn không hề thay đổi chút nào.”

Ông dừng một khắc, quay đầu lại nhìn ra bên cánh cửa ngoài sân, phảng phất lại thấy được phía sau cánh cửa có bóng dáng một người nào đó.

“Nhưng mà, những con cua này cũng không tệ, chung quy thì cũng không uổng công em đã thương yêu hẳn.”

“Người lại phạm tội gì nữa rồi?” Nha Đầu thấy Trần Bì A Tứ quỳ gối ở ngoài cửa tiền đường trên mặt dính đầy bùn, không khỏi buồn cười.

“Tôi đi bắt con cua.” Trần Bì A Tứ nói, “Sư phụ nói tôi đi luyện công, nhưng tôi cảm thấy buồn chán quá, nghĩ tới sư nương thích ăn cua, lại vừa thấy ở bờ sông có rất nhiều cua đang bơi trong nước, ngứa tay mới bắt được một cái sọt đem về, không muốn để cho sư phụ phát hiện.”

“A, người còn có lòng tốt tới cỡ này sao?” Nha Đầu liền cười nói.

“Đúng vậy, cho nên sư nương nhìn mấy con cua này mà cảm động, không bằng nói vài câu với sư phụ, để cho tôi quỳ ít hơn một canh giờ đi.”

“Khó mà xin được, lần nào ta cũng đều thay người cầu xin tha thứ, nhưng người lúc này thực sự đã phạm lỗi, nên ta khuyên đã mất linh rồi.”

“Hừ, tôi nói sư phụ bảo thủ thì cũng không sao, không ngờ sư nương cũng hẹp hòi như vậy, lại phụ bạc công sức tôi bắt mấy con cua Đại Hoàng này. Sau này sư nương muốn ăn thì nói sư phụ đi mua đi, đồ đệ tôi cũng không tặng sư nương nữa.”

“Ôi, tội nào ra tội ấy chứ, người không luyện công thì phải chịu phạt, nhưng mà tặng cho sư nương con cua này đi, sư nương sẽ thưởng người cái khác.” Nói rồi Nha Đầu lấy ra một chén gạch cua giấu ở sau lưng đưa đến trước mặt, đưa cho Trần Bì A Tứ, “Quỳ mà ăn, ăn xong đầu gối sẽ hết đau ngay.”

Trần Bì A Tứ nhìn thấy cũng tươi cười: “Sư nương, có phải là người chỉ biết làm mì sợi thôi đúng không vậy? Vì sao đã có cua mà vẫn là phải ăn mì, có hơi thảm thương một chút.”

Nha Đầu nói: “Vậy là người muốn ăn rau uống nước lọc phải không, người đã chê không muốn ăn món mì chán ngấy này nữa, thì ta đây sau này cũng không làm mì cho người ăn nữa.”

Trần Bì A Tứ lập tức húp một hóp ăn hết nửa chén, khó khăn mà nuốt xuống nói: “Không phải vậy, sư nương làm mì, có làm thế nào đồ đệ cũng ăn cũng không ngấy đâu, cho dù không có gạch cua, chỉ mì nước thôi thì với đồ đệ là đã ăn được món ngon nhất rồi.”

Nha Đầu chỉ lắc lắc đầu: “Người đó, lo luyện tập công phu nhiều một chút đi, cũng ít luyện cái miệng của người nữa, sau này mới có thể quỳ ít đi nha.”

Trần Bì A Tứ ăn mà mặt thì cười, trong lòng hắn đã quên mất, những con cua này do hắn thiếu chút nữa là chết chìm mà giành được trong giải nông khi đó, trong lòng hắn cũng có chút luống cuống, hắn tự nói với mình, nếu như cần, cho dù là bị giết chết trước mặt người phụ nữ này, một chút hắn cũng sẽ không hề do dự.

Nhưng mà, nhìn hình dáng Nha Đầu trong cửa, ở sâu nội tâm hắn cũng hiểu rõ, rốt cuộc trong lòng của hắn cũng có một mong muốn, chính là mong muốn nàng được sống thật tốt, đồng thời còn được sống với một người thật tốt.

Ở trong đời Trần Bì A Tứ, đã từng có một cơ hội để bản thân mình biến thành Hắc Bối Lão Lục, thậm chí là có số phận như Bán Tiệt Lý, thế nhưng, cuối cùng hắn lại không có may mắn như vậy. Người con gái mà hắn vẫn luôn mong muốn nàng được sống thật tốt đó, chỉ vài năm sau thì đã qua đời. Trong những năm tháng dài đằng đẵng sau này, người như vậy, đã không còn xuất hiện thêm một lần nào nữa.

(Đọc chương này thấy Lão Trần này tội tội, mà thôi cũng kệ)

Hắc Bối Lão Lục

Bọn họ nghĩ rằng hắc chính là một tên điên, chỉ có bản thân hắc mới biết hắc đang làm cái gì —— Hắc Bối Lão Lục.

“Tên điên đó vẫn còn ở bên ngoài sao?” Một người phụ nữ có khuôn mặt già yếu, thể nhưng lại mặc một bộ quần áo đỏ tươi, mỹ nhân dựa vào lan can lầu hai ở trà lâu, hỏi gã sai vặt đang vội tới châm thêm nước vào ấm trà. Trên lỗ của ấm trà, có mấy cái chấm hồng nho nhỏ, hoa văn ở phía trên cũng đã bị hoen ố không còn nhìn thấy rõ nữa, để lộ một màu xanh lam rất kém, vừa nhìn là biết đó là một bộ trà cụ rẻ tiền.

“Không có đi, di Bạch à, hắc vẫn còn đang ngồi chồm hổm ở ngoài cửa kia!” Gã sai vặt nói. Tuy rằng lời nói rất cung kính, nhưng từ trên nét mặt, người phụ nữ này đã nhìn ra vẻ khinh miệt của gã sai vặt.

Nàng sống ở đây đã hình thành thói quen tâm tư bên trong và ngoài không giống nhau này, ai mà không nói nàng là một người phụ nữ trong lầu xanh chứ, nàng vốn cũng không phải là một người phụ nữ xinh đẹp, trong Đại Thành ở Trường Sa này, nàng vĩnh viễn không trở thành hoa khôi được, nàng cũng không muốn trở về làm vợ nhỏ để hầu hạ một người đàn ông ở vùng đất này. Mặc dù bản thân nàng cũng không đẹp, đồng thời nàng cũng là người đang nuôi một tên mặt trắng thư sinh, mong là ngày sau đề tên bằng vàng sẽ đưa kiệu tám người khiêng đến chuộc thân cho nàng, ảo tưởng một ngày nào đó chim trĩ sẽ hoá phượng hoàng.

Đáng tiếc, đầu năm nay, tên mặt trắng thư sinh kia lẫn lộn so với chim trĩ còn thảm thương hơn, một lối thoát cũng không có, dù có tiền đồ cũng chỉ là đi làm lính chiến tranh, cực khổ, nuôi một người lính trong nhà lãng phí tiền thì không nói làm gì, mà còn hơi động một chút là chết ở tiền tuyến, đến lúc đó thậm chí không có kiệu lớn tám người khiêng đến, mà còn phải giúp đưa người chết vào quan tài nhập liệm.

“Chị nói xem, số tiền này của người điên kia là từ đâu mà có? Nhìn bộ dạng kia của hắn, điên điên khùng khùng, mỗi lần chơi cũng đều có tiền mà trả.” Bạch Di kéo kéo một người phụ nữ ngồi ở bên cạnh nói. Nàng là một người chị em của Bạch Di, mấy năm trước đã trải qua một cơn bạo bệnh, uống thuốc Đông y nên cơ thể béo mập không khác gì cái hồ lô. Hiện tại chỉ có thể ở lầu xanh bán một chút sắc tàn, cười làm lành với vài người để kiếm tiền. Hai người này cuộc sống không được tốt lắm, cho nên cuối cùng đành chán nản ở cùng với nhau.

“Hắn à, cái loại người điên như vậy, tiền này cũng không phải là hắn đi ăn trộm hay đoạt được, chị xem hắn hút thuốc phiện, nhất định là làm cái gì cũng không được. Ở trên giường mới có lên vài cái là đã thở hổn hển rồi, hàng không tốt.” Bạch Di nói, “Chỉ có điều tên này đúng là một kẻ đàn độn, tôi nói cần bao nhiêu tiền hắn liền đưa bấy nhiêu, lúc trước tôi là vì mấy đồng bạc, coi như đến nắm lỗ mũi chó, không nghĩ tới hắn vậy mà lại quán lấy tôi, còn nói muốn gom tiền giúp cho tôi hoàn lương. Tôi thì cũng biết thời thế, trước hết để cho hắn giúp tôi trả hết mấy khoảng tiền nợ còn lại của Bạch Nhân Lang, hắn ta còn bao nhiêu thì tôi sẽ mượn thêm bấy nhiêu. Hắn vĩnh viễn sẽ không gom đủ được, vĩnh viễn phải kiếm tiền cho tôi.”

“Vậy mà hắn cũng không phát hiện ra sao?” Người phụ nữ béo ở bên cạnh nói. “Đúng là quá dần đi.”

“Loại đàn ông như vậy, hắn thực sự là quá ngu ngốc, giống như một tên điên. Hắn rơi vào tay lão nương đúng là đáng đời.” Bạch Di nhấp một ngụm trà.

“Vậy là hắn vẫn còn cho chị tiền, buổi tối chị vẫn còn hầu hạ hắn sao?” Người phụ nữ béo bên cạnh có chút chán ghét nghiêng ngả nói.

“Tôi khinh, tưởng hắn đẹp lắm sao! Chị không biết đâu, người này vừa thối lại vừa bẩn, tôi đây đâu phải người nào cũng có thể tùy tiện phục vụ được.” Bạch Di nói rằng, “Lão nương dù gì, cũng không thể tìm tới người điên. Tôi đã từng nghĩ, cho dù có hoàn lương quay về ở với một người như hắn thì cũng không có bao nhiêu thời gian nữa, cho dù tiền này là hắn ăn trộm hay đoạt được, sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta đánh chết. Hắn có thể sống được bao lâu chứ, trước hết lão nương cứ hưởng thụ bao lâu được thì cứ hưởng. Ông trời phù hộ cho hắn chết muộn một chút, kế sách này có thể thuận lợi thực hiện mà không bị người khác phá hỏng.”

“Nói cũng phải.” Người phụ nữ béo kia nói, để lộ ra vẻ mặt hâm mộ, “Được rồi, nhắc tới Bạch Nhân Lang, sao đạo gần đây hẳn không tìm tới chị gây khó dễ vậy, lần trước hẳn tới đây đã đánh chị rất là thâm nha!”

“Tôi cũng không biết nữa, mấy tên súc sinh này cũng có rất nhiều kẻ thù địch, cứ cho là chúng trốn kẻ thù đi.” Bạch Di nói, “Con nhóc kia đang nuôi Vương Bát Đản (con rùa đen), trước đây lão nương đã từng phục vụ hắn vài lần, bây giờ lại trở mặt không nhìn mặt nhau nữa, thiếu nợ hắn có mấy đồng bạc thì đã động tay động chân với tôi. Cho nên, với đàn ông mà nói cho dù mẹ hắn thì cũng không phải là thứ tốt nhất.”

Nói xong Bạch Di liền nở nụ cười, hình như cảm thấy suy nghĩ của mình rất buồn cười, người phụ nữ béo kia cười xoa đồ kị. Gã sai vặt ở bên cạnh nghe thấy, chán ghét len lén xì một cái đầy khinh miệt, rồi đi xuống dưới lầu.

Hắn chạy xuống lầu dưới. Thấy tên điên bản thủ kia vẫn đang ngồi ở cửa quán trà. Ôm một thanh đao phơi nắng. Ông chủ quán nháy mắt ra hiệu cho gã sai vặt, gã đến cầm một bầu rượu lên, một khối thuốc phiện sống và một cái đĩa đậu phộng, đi tới trước mặt người đầu tóc rối bù kia, đem mọi thứ đặt xuống một lượt.

Người điên lấy ra một mảnh thuốc phiện, gã sai vặt giúp hắn nhét thuốc vào rồi đốt lên. Hắn hít một hơi thật sâu. Quay sang gã sai vặt gạt đầu. Gã sai vặt cung kính nói: “Hắc Bối Lục gia, ngài có cần gì nữa, xin cứ việc phân phó ạ.”

Hắc Bối Lão Lục uống một hớp rượu, từ trên người móc ra một khối bạc đưa tới, gã sai vặt lập tức lắc đầu, nói: “Không dám không dám.”

Hắc Bối Lão Lục nắm lấy tay gã, đem khối bạc nhét vào trong, dùng giọng nói khàn khàn trầm thấp nói rằng: “Cầm, Lục gia ta chỉ thiếu mạng người, không nợ tiền người.”

Gã sai vặt không thể làm gì khác nên đành nhận lấy khối bạc, Hắc Bối Lão Lục xoay người, lại vừa hít một hơi thuốc phiện đầy thỏa mãn, thấy ở một góc phố xa xa có một vài người giống như thủ hạ của Bạch Nhân Lang, bọn họ ở trên lầu phía đối diện chỉ trỏ.

Thấy Hắc Bối Lão Lục nhìn lên, những người đó ngay lập tức bật người nấp vào phía sau tường.

Hắc Bối Lão Lục sờ sờ đao, nhắm hai mắt lại. Ánh sáng mặt trời buổi trưa chiếu lên người hắn, cho dù y phục có rách nát cỡ nào cũng không làm cho hắn cảm thấy lạnh. Hắn lại một lần nữa hung hăng hít vào một hơi thuốc phiện, cảm giác mê muội lan đi khắp toàn thân, thời khắc này hắn cảm thấy thỏa mãn không gì sánh được.

Hắc Bối Lão Lục (2)

(Cuồng si rất nhiều người, lại có mấy ai có thể đem mỗi bước chân đi một cách thật vững chắc? Nhưng mà nhìn Hắc Bối Lão Lục.)

Ở Hồ Nhi Lĩnh Trường Sa, đi qua Vân Nam trên đường đi lên núi, nhóm ba mươi mấy người đang ngồi ở trên xe bò. Mấy cây đuốc lăm lăm, không sáng cũng không tối.

Trời đang đổ tuyết lớn, không biết đã bao nhiêu năm rồi Trường Sa không rơi nhiều tuyết như vậy, làm cả con đường cũng bị tuyết phủ dày đủ để ngập hết ủng, giữa không trung tuyết giống như những bông vải đang nhẹ nhàng rơi xuống. Cứ như vậy mà rơi đều đều, nhất định ngày mai tuyết sẽ cao đến đầu gối.

Có thể nhìn thấy loáng thoáng trên xe bò có rất nhiều phụ nữ, còn mấy người đang áp giải ba mươi mấy người mặc đồ nông dân trên xe kia, thế nhưng vẫn có thể nhìn ra được, mỗi người đều có mang vũ khí, nhưng không phải là súng hay đao. Người dẫn đầu chính là Lão Khải, đây là một trong những người tương đối đặc lực trong nhóm buôn người ở Trường Sa. Một mình hắn ngồi ở trên kệ chiếc xe bò xa xa, một bên vừa nhìn những người phụ nữ ở đằng sau, một bên vừa suy tính mọi chuyện.

Người anh em họ của hắn là Hồ Bạc đi cùng chuyến này với hắn, đi ở bên cạnh hắn, vì là lần đầu tiên đi xa như vậy, nên hắn rất hiếu kỳ, dọc đường đi không ngừng hỏi lung tung. Lão Khải cũng muốn dạy hắn một vài thứ, bởi vì chung quy hắn vẫn cảm thấy tình hình không ổn —— vậy quốc gia phải đối Thiên hoàn là thế nào chứ? Hắn đã trải qua chiến tranh cũng rất nhiều, thế nhưng tình huống này thật sự chính xác là không đúng lắm. Vào thời điểm này tốt nhất không nên làm quá nhiều chuyện, tìm mấy người nữ già ngày ngày đợi ở trong chẵn là an toàn nhất.

Cho nên Lão Khải muốn cho người anh em họ của hắn học nhiều một chút, sau này còn có thể thay hắn đi buôn, dù sao cũng là người một nhà, kiểm soát cũng dễ mà nói chuyện cũng tiện hơn. Chỉ có điều, mấy chuyến đi làm ăn gần đây làm cũng không được khá lắm. Nghĩ tới đây hắn liền tức giận, trước đây chỉ cần đi một nhóm, bán bốn năm cô gái là đã có thể ăn tiêu được hơn nửa năm. Hiện tại con gái, con mẹ nó, chúng đều đã học được thói giáo hoạt, cho dù có thật xinh đẹp bọn chúng cũng không dám bán, ngộ nhỡ có người nào đó được vị đại soái nào nhắm trúng, nếu như được cung chiều, thì đám người bọn họ nhất định là ăn không hết.

Hôm nay trên chuyến xe này của bọn chúng, đều là những người phụ nữ thiếu tiền cho vay nặng lãi ngu ngốc, với lại cũng là bà già. Nếu như bây giờ không có con đường làm ăn với người phương Tây, những người phụ nữ đã có chồng này không biết còn có ai muốn mua nữa.

“... Mấy ả này đáng giá bao nhiêu tiền?” Hồ Bạc vừa đi vừa hỏi, “Họ đều vừa già vừa xấu, dùng để giải quyết thì còn tạm được, còn thật sự đi ra ngoài tiếp khách, nhợt nhợt như vậy, con mẹ nó, còn có người nào sẽ chọn cái loại hàng này chứ. Cho dù là ở trong thâm sơn cùng cốc, bây giờ cũng không thể gặp được loại hàng như vậy.”

“Ai nói là muốn đem chúng đi làm gà chứ, người có gặp qua ai đi bán gà để làm gà chưa? Cái loại gà này, chỉ có bán lần đầu tiên là đắt giá nhất, sau đó lại bán thêm một lần nữa, ai mà đi làm chuyện này là do buôn bán thua lỗ. Có tiền rồi đều đi tới nông thôn mua mấy con nhóc, lúc này loạn lạc, cũng không thấy đắt hơn chút nào.” Lão Khải hít vài hơi thuốc, hắn để lộ ra hàm răng vàng cũng không còn lại mấy cái. Hắn khảy khảy hàm răng một chút, vẫn nghĩ không ra tối hôm nay ăn là cái gì, không nhìn được mà quất con bò một roi.

“Vậy chúng ta đưa bọn chúng đi chỗ nào vậy?” Hồ Bạc hỏi.

“Đi Nam Dương làm con heo, hoặc là đi làm lao công. Đừng thấy các nàng hầu hạ đàn ông không được nữa thì vô dụng hết, có khi đi làm công còn đỉnh hơn – ba mươi tuổi mà.”

“Mấy ả kỹ nữ này trước đây kiếm tiền, đều là dang chân ra là được, còn bây giờ đi làm lao động có được không đây?”

“Đi tới chỗ đó rồi, không được cũng phải được.” Lão Khải ho khan vài tiếng, phun ra một ngụm đờm. Mấy người đi cùng ở xe kế bên đều nhìn hẩn, nghĩ là hẩn muốn ra lệnh. Mấy người đi cùng xe bên cạnh đều là từ Việt Nam tới, áp tải một chuyến xe cũng không ít tiền, mà ngôn ngữ của họ lại không thông thạo, có phần khó sai bảo. Hẩn xua tay ra hiệu để bọn họ tiếp tục đi.

Con đường núi trước mặt càng lúc càng gập ghềnh, một mạch đi tới bờ biển, bên kia sẽ có thuyền nhỏ rồi trực tiếp đem người đưa lên thuyền lớn trên biển, tới đó thì xong việc. Từ chỗ này đi tới bờ biển, làm như thế nào thì cũng phải đi hơn mười ngày nữa, nghĩ tới đây hẩn liền cảm thấy buồn bực.

Hẩn lại hít thêm vài hơi, đem thuốc gõ gõ bỏ đi, thở dài, bỗng nhiên nhớ tới Hồ Bạt còn chưa cưới vợ, nói: “Được rồi, còn nếu không thì người chọn một người giải quyết nhu cầu đi? Tuy rằng có già một chút, nhưng mà nếu cần thì vẫn có thể chọn được vài đứa tạm được. Trời cũng đã tối rồi, nhìn không rõ lắm đâu.”

“Ông chủ sẽ không trách chứ?” Hồ Bạt hăng hái nói.

“Người đừng giết chết bọn chúng là được. Đừng giống như hai tên ngu trước đây, đem hàng đi giao mà bóp chết, ông chủ kia đương nhiên không thể bỏ qua cho hẩn được. Những người này bị đàn ông chơi đùa quen rồi, rất thô, người không cần nhẹ nhàng làm gì, có khi họ cũng không cảm thấy mạnh mẽ gì đâu.” Nói xong Lão Khải liền cười, Hồ Bạt quay qua nhìn vào một xe đang chở mấy người nữ kia, cũng nở nụ cười.

Bạch Di ở trong xe, tất cả những lời đối thoại kia đều nghe rất rõ ràng. Nàng thở dài, những lời nói dơ bẩn như vậy nàng cũng đã nghe rất nhiều rồi, nàng nghĩ là mình đã không thêm đề ý nữa. Nhưng nàng thật sự không ngờ tới, ở trong lầu xanh nghe thì nàng có thể nói là không sao cả, nhưng ở trên chiếc xe bò này nghe thấy mấy người nói như vậy, lại là một thứ cảm giác khác.

Có mấy người nữ vừa nghe thì đã khóc lên, Lão Khải vỗ vỗ thành xe, lớn tiếng mắng: “Khóc khóc cái gì, ngày trước chả làm thế sao? Đừng có, mẹ nó, đem quỹ đưa tới cho tao. Chúng mày nghe đây, đã đi tới bước này, chúng mày cũng không trách ai được, có trách thì trách số chúng mày không tốt. Tao nói một câu này cho chúng mày nghe: Lên thuyền người nước ngoài rồi, không muốn bị khổ, thì từ trên nhảy xuống biển, là xong hết mọi chuyện, còn tốt hơn đi Nam Dương làm nô lệ, so với heo còn không bằng.”

Hẩn hù dọa như thế, tiếng khóc lại càng nhiều hơn. Trong tuyết lớn, đoàn người này thực sự giống như u hồn nơi đồng không mông quạnh.

Bạch Di nghe, trong lòng cũng khó chịu. Nàng rúc người vào trong góc run rẩy, cũng không biết là do lạnh hay sợ.

Nàng biết trong xe này mọi người đều có nỗi khổ của mỗi người, thế nhưng nàng đi đến bước này, không phải là do nàng tự tìm sao. Khi nàng đi bước đầu tiên, nàng cũng không muốn vậy, nhưng mà mỗi một bước đều là từng bước từng bước đi xuống, không khác gì quỷ ám. Thực sự cũng có mấy lần, có người tốt thích nàng, không ngại xuất thân của nàng, muốn chuộc thân cho nàng, nàng vẫn chọn người khác, chọn ba chọn bốn, nằm mơ cũng muốn tìm một trạng nguyên chuộc thân cho mình, bay lên cảnh cao mà đời thành phượng hoàng.

Nàng thiếu Bạch Nhãn Lang nhiều tiền như vậy, đã đến mức này, cũng coi như đã biết từ trước. Không biết đến Nam Dương rồi, có đau khổ gì đang chờ nàng, có lẽ đúng là cần phải chết trên đường đi, xong hết mọi chuyện.

Lần này là thực sự đã hết hy vọng, nó hoàn toàn khác với những hoàn cảnh khó khăn trước đây nàng gặp. Trong nhiều khốn cảnh, nàng lại cuống cuống lại nóng nảy lại chửi má nó, bởi nàng biết vẫn còn cơ hội xoay chuyển. Thế nhưng vào lúc này đây, nàng ngoại trừ lạnh từ ngoài vào trong, ngoại trừ hối hận, chính là nàng biết mình đã hết hy vọng rồi.

Bạch Di đang lúc tuyệt vọng nhất, chợt nghe thấy mấy người Việt Nam ở đằng trước la hét. Tất cả mọi người đều cảnh giác, bỗng nhiên nghe Lão Khải mắng: “Xảy ra chuyện gì vậy? Còn chưa có ra khỏi tỉnh, đừng có xảy ra chuyện gì chứ.”

Lão Khải mắng xong liền móc súng ra. Bởi trong lòng hắn cũng đang khó chịu, lúc này cũng muốn coi thử kẻ nào tới gây xui xẻo cho hắn. Lão Khải vừa mới nhảy khỏi xe bò bước lên mấy bước, liền thấy ở vòng sáng của cây đuốc trước mặt hạ xuống, một người quần áo rách rưới đi tới, trong tay đang cầm một cây đao.

Lão Khải nhìn dáng vẻ quen thuộc của người kia, da đầu liền tê rần rần, lòng nói thôi xong, tại sao lại là cái tên ôn thần này? Đang định nói chuyện, Hồ Bạt bên cạnh liền tự ý quay qua mấy người Việt Nam hô to: “Làm thật tên ăn xin này!” Lão Khải đầu óc ong một tiếng, lòng nói xong.

Bạch Di nghe tiếng động phía trước xe, có tiếng súng, rồi trong chớp mắt cả tiếng đao cũng vang lên hỗn loạn, nàng sợ đến nỗi bật chặt lỗ tai. Chưa tới nửa nén nhang, cái gì cũng không nghe thấy, bốn phía chỉ còn lại có tiếng ngừng thở và tiếng tim đập của tất cả những người phụ nữ trong xe cùng tiếng tuyết rơi xuống đất.

Tiếp đó, nàng nghe được tiếng bước chân một người nào đó từng bước từng bước mà đi trong tuyết, nàng nhìn thấy Lão Lục giơ cây đuốc đi tới bên cạnh xe, một đao chém đứt cái xích khoá xe, ló đầu vào.

Gió lạnh thổi vào trong xe, ngay lập tức mọi người đều nổi lên một tầng da gà. Lão Lục đem cây đuốc đưa vào trong xe chiếu chiếu, thấy Bạch Di, trên gương mặt dính đầy hoa tuyết hiện lên vẻ tươi cười: “Ồ đây?”

(Thật lòng không thể tưởng tượng ra được bác này cười sẽ thế nào! Không biết có giống quỷ không)

Bạch Di gật đầu. Lão Lục tra đao vào vỏ, đem bàn tay đen kịt đầy nước bùn đưa tới nói: “Về nhà.”
(Thôi đồ vì ông này rồi, cái bang mà rô-man-tic dã man :D)

Bạch Di gật đầu. Tất cả mọi người ở đó đều nhìn chăm chăm, nàng được dắt ra khỏi xe, đi xuống đất một hồi rồi mới phát hiện, giày của mình hoàn toàn không thể đi ở trong tuyết được, vừa đứng phải tuyết liền ướt.

Nàng đang định cắn răng đi vài bước, chợt phát hiện thân thể mình nhẹ một chút, thì đã nằm trên lưng của Lão Lục.

Trên trời rơi xuống đại tuyết như lông ngỗng, lưng Lão Lục toả ra nhiệt độ nóng bỏng. Hắn từng bước từng bước ở trong tuyết đi tới, người nữ ở trên lưng đột nhiên ôm thật chặt lấy hắn, đầu dán lên gáy hắn. Lão Lục không do dự, cũng không dừng bước, hắn vẫn tiếp tục đi tới, mỗi một bước đều vững chắc như bàn thạch.

Dường như trong thế giới này chỉ có hai người bọn họ mà thôi.

(Ôi giới ơi, truyện gì thế này, cầu huyết ngôn tình, trời ơi là trời ơi, ăn mày ư, không phải đây là tổng tài cái bang siêu cấp soái, trên lưng ông là kỹ nữ ư, không phải là một tiểu thư khuê các con nhà lành lạc bước trong giang hồ, trời ơi, tôi mất máu vì truyện này quá :) Ngọt tới sún cả răng, ngọt tới tiểu đường luôn rồi)

Cửu Ngũ làm mai mối

Ban đầu, không ngờ duyên phận của ông nội Ngô Tà, khi đó lại có thể thú vị như vậy.

Giải Cửu Gia đẩy kính mắt một cái, đây là lần thứ ba ông làm động tác này, cô bé ở đối diện, có phần luống cuống.

Ở trong quán trà này, người đàn ông kia đã nhìn nhìn nàng như vậy cũng đã hơn một canh giờ rồi. Nếu như không phải do mẹ nàng khăng khăng muốn để cho hai người bọn họ gặp mặt, thực sự nàng không muốn ở một chỗ trong thời gian dài như vậy, còn để cho một người đàn ông kì quái nhìn nàng như thế.

Cô gái cảm thấy kỳ lạ, cũng không khỏi phải quan sát người đàn ông này thật lâu. Tuy nói bầu không khí rất xấu hổ, người đàn ông này rất cổ quái, thế nhưng nhắc tới, nếu như người đàn ông này không có một loại khí chất đặc biệt kỳ quái, nàng đã sớm viện cớ không khoẻ mà không đi rồi, chung quy thì mẹ nàng cũng không thể để cho nàng phải ngất đi ở chỗ này được.

Là một loại khí chất gì thế? Nàng thực sự nói không được, thấy người đàn ông này, nàng luôn luôn cảm thấy nhìn không thấu được hắn.

Trên thế giới này những người nhìn không thấu được có rất nhiều loại, có trầm mặc ít nói, trong ngoài không giống nhau có, còn có vài người vẻ mặt lúc nào cũng cười cười ha ha, kỳ thực tâm trí lại đặc biệt nặng nề, có vài người tất cả mọi thứ đều rất bình thường, nhưng mà người khác lại cảm thấy hắn không được bình thường, thế nhưng người đàn ông này thì không phải vậy?

Là một cô gái tương đối thông minh, nàng biết, nếu như một người có thể bị người khác cảm giác được rằng ẩn giấu trong nội tâm là thứ gì, thì người này cũng thực sự được coi là lòng dạ quá sâu sắc. Bụng dạ càng sâu, người sẽ nhìn ra hắn có một chút kế hoạch, người biết hắn đang che giấu

thứ gì, nhưng tất cả những gì người tính đều hoàn toàn không đúng, đối phương ngay cả suy đoán của người cũng đã sắp xếp vào tròng, còn những suy tính thực sự của hắn thì ngay cả một góc nhỏ người cũng không mò tới được, cái này mới được tính là một nhà quyền mưu thực sự.

Thế nhưng, cái người được gọi là Cửu gia này —— không ngờ lại còn trẻ như vậy, sao lại được người khác gọi là Cửu gia —— khí chất của người này, người không có cách nào đưa ra bất kì phán đoán gì, người thấy ông ta, vĩnh viễn chỉ là cái cảm giác bản thân hắn nhất định không hề đơn giản như vậy, nhưng có thể người cũng không có cách nào khẳng định được. Thực sự, nếu như người không cố nói với mình rằng, phẩm chất của người này không bình thường, thì cuối cùng người sẽ cảm thấy, không phải là do người nghĩ quá nhiều.

Để lộ ra một chút sơ hở đi.

Cô gái nghĩ thầm, từ trước tới nay không có người đàn ông nào có thể làm cho nàng khó nhìn thấu đến như vậy. Từ những người đàn ông mà nàng đã từng gặp trước đây thì thấy, họ tiếp xúc với nàng, rốt cuộc có mục đích gì, chỉ cần nàng sờ đến một cái là có thể biết được người này rốt cuộc là hạng người gì, còn người đàn ông này lại không hay đùa.

Việc này thật đúng là vương tay vương chân. Nếu như mình cứ như vậy mà đi, có được coi là thất bại không? Cô gái thầm nói trong lòng.

“Anh rốt cuộc muốn nhìn tôi tới khi nào?” Cô gái quyết định lấy tiến làm lùi, nhìn một chút rồi tự mình chủ động tiến công, kết quả sẽ là cái gì đây.

Giải Cửu gia nhìn thấy mặt con nít của nàng, trong lòng thở dài, nhóc con này càng lớn càng xinh xắn lanh lợi, một cách tinh quái, lại còn có một gương mặt đặc biệt trẻ con nũng nịu, thảo nào nhiều người thích như thế, đào hoa không ngừng, hết lần này tới lần khác lại còn vô cùng thông minh, ai cũng churong mắt, khiến cho mẹ nàng sút đầu mẻ trán, nếu như nàng không phải là bà con, hắn cũng không muốn lợi qua cái loại nước đục này mà ngồi đây làm đối tượng cho nàng.

“Anh thật sự không nói à.” Cô gái có chút không nhìn được, thầm nghĩ có thể là mình đã nhìn lầm rồi, người này thật ra là một kẻ lỗ mãng?

“Không xem mặt hàng thật kỹ một chút, tốt như thế nào mới đẩy ra bên ngoài tiêu thụ chứ.” Giải Cửu Gia lắc đầu, thường thức một ngụm trà, nhìn đồng hồ một chút, liền đứng dậy đi xuống lầu, vừa đi ra ngoài thì thở dài.

Dù cho là em họ tốt thì tốt đó, đáng tiếc không có lợi mình không dùng được, khắp thiên hạ này kẻ có thể áp chế được cô nhóc kia, e rằng chỉ có người kia. Cũng được, coi như là một mối nhân duyên thật tốt vậy, công việc của mình nghiệp tâm quá nặng, suốt đời này rất không hợp với chuyện tình yêu. Thấy chuyện bọn họ đẹp như vậy, cũng coi như tiêu nghiệp cho mình.

Giải Cửu Gia nhớ lại buổi tối bốn năm trước, chuyện mà ông ta làm, trong lòng liền căng thẳng, ông vượt ngục thở dài.

Cô gái ngồi trong quán trà gần người, nhìn vào khoảng không bên kia cái bàn, hồi lâu mới phản ứng được, sắc mặt thoáng cái đã xanh mét, xoay người qua phía a hoàn đi theo hầu nói: “Đi thôi.”

Vừa mới định rời đi, liền thấy một người trẻ tuổi tay ôm một con chó chạy tới, nhảy lên lầu, vừa tới đã kêu lên: “Giải Cửu này? Tiểu Cửu Cửu không phải nói là đang rót trà ngon ngồi đây chờ tôi sao?” Vừa nói xong thấy cô gái kia, sắc mặt tái xanh đang nhìn mình, không khỏi bật cười, nói: “Giải Cửu làm thế nào mà lại đổi thành đại cô nương vậy, đừng có nói, đúng thật là hấp dẫn có vài phần tương tự. Cô gái, một ngày tốt như vậy, đừng có tức giận mà tự phá hủy tâm tình của mình chứ.” (Ngây thơ vô số tội ghê ^^)

“Người mới là Giải Cửu ấy!” Cô gái tức giận lập tức đứng lên, cầm một chén trà trực tiếp hất vào mặt người kia.

Tiểu nhị đi theo người kia cũng điên lên, lập tức bắt đầu dùng khăn mặt lau: “Ngũ gia, ngài không có sao chứ?”

Cửu Ngũ lắc lắc đầu, nhìn bóng dáng nhỏ bé xinh xắn kia đã một đường đi xuống lầu, lại nhìn xuống chú chó nhỏ đáng thương của mình một chút, không khỏi lắc đầu, hỏi tiểu nhị: “Cô gái đó con nhà ai vậy?” Tiểu nhị gãi gãi đầu một cái, không biết nên nói như thế nào, chợt nghe thấy cô gái dưới lầu khẽ kêu: “Ai dám nói, lão nương sẽ lột da hắn ngay! Có gan thì tự mình đi điều tra, người có thể đến tìm tên Giải Cửu kia mà tính sổ đi!”

Tiểu nhị nhìn Cửu Ngũ một chút, Ngũ gia xua tay để cho tiểu nhị đừng nói nữa, dựa vào lan can ngồi xuống, run run y phục ướt, nhìn xuống cô gái đang đi trên đường kia, không khỏi mỉm cười. (Sao bác Cửu Ngũ này đen thế?)

(Lão Cửu Môn là ngôn tình hay nhất tôi từng đọc *bật ngón cái* :D)

Cửu Ngũ

Không rõ chuyện lúc mới bắt đầu như thế nào, nhưng đến mãi về sau vẫn còn thấy được mối liên hệ giữa Cửu Ngũ và Hoắc Tiên Cô trong quá khứ.

“Không qua đây hút một điếu sao?” Hoắc Tiên Cô nhìn Cửu Ngũ, đùa giỡn cái hộp thuốc lá ngoại trong tay.

“Không đâu, đừng làm phân tâm.” Cửu Ngũ dùng dao rạch bụng con cá trích trên tay, đem lớp màng thịt màu đen bên trong con nó moi ra, vớt vào trong cái vại rồi tiếp tục cạo vẩy cá, động tác rất thuần thục.

Hoắc Tiên Cô lại châm một điếu thuốc, nhẹ nhàng hút một hơi.

“Con gái mà hút thuốc, cô không sợ chẳng ai thèm lấy à.” Cửu Ngũ cười nói.

“Không phải vẫn còn anh đó sao?” Hoắc Tiên Cô thản nhiên nói.

Cửu Ngũ dừng tay lại một chút, sau đó tiếp tục cạo vẩy cá trích: “Tôi cũng không thích hút thuốc lá.”

Hoắc Tiên Cô phả ra một hơi thuốc về phía hắn, rồi đem thuốc dúi vào trong chậu hoa bên cạnh, chỉnh lại mái tóc một chút: “Thế nào, giờ anh còn không thừa nhận là mình đã lấy cái quần đó ra sao?”

(Ồi giời ơi!!!!!!!!!!!!!!)

Cửu Ngũ lại dùng con dao trong giây lát, tút lại bình tĩnh rồi nói: “Cô không cảm thấy xấu hổ à, cô ngủ ở trên giường, tôi ngủ ở ngoài bậc cửa, một sợi tóc tôi cũng chưa từng đụng tới, cái gì mà đã lấy quần ra rồi còn không thừa nhận chứ?”

“Ai biết buổi tối anh có lần mò lên hay không, tôi uống nhiều như vậy, mà thời gian đó gần như chỉ có anh tiến vào phòng thôi à.”

“Cô có thể đừng làm ra cái bộ dạng giống như một Tú bà thế được không.” Cầu Ngũ đem cá đi rửa, nhét vào cái chân giò hun khói, rồi để lại trong nồi luộc, chỉ lát sau mùi thơm đã toả ra ngào ngạt, “Tôi cho cô biết, những cô gái gian xảo tôi thấy cũng nhiều rồi, lão tử không sợ nhất chính là các cô mồm miệng như vậy.”

Hoắc Tiên Cô đứng lên, đi tới phía sau lưng hắn, Đại Hắc Bối nằm ở trên tấm ván, miệng chảy nước dãi ròng rọc, nàng sờ sờ lưng con chó đang lên con co giật, nói: “Được nha, vậy anh có thể chờ, để xem anh có ăn tôi đây một cái hay không.”

Cầu Ngũ lấy nước đổ vào trong nồi, đẩy nắp lại, lấy tạp dề lau lau tay, quay đầu lại nhìn nàng nói: “Không tiền, chờ chút nữa tôi còn phải giúp nó súc ruột, nhìn rất ghê tởm, tốt nhất cô nên tránh một chút đi.”

“Canh cá này không phải là anh làm cho tôi ăn sao?” Hoắc Tiên Cô hỏi.

“Con chó mất dạy này nhất định là vào nhà của Giải Cửu ăn bậy cái gì rồi, đầu bếp nhà cậu ấy vừa mới mất gần đây, khẩu vị của Giải Cửu rất nhạt, không chịu ăn thức ăn ở bên ngoài mà đi tự mình nấu mì ăn, lại không ăn được nhiều nên đem mấy thứ này đổ cho chúng ăn hết, tôi phải làm cho nó nhỏ ra, nếu không nó sẽ không chịu được quá hai ngày đâu.”

“Chó của anh sao lại đi vào nhà của Giải Cửu chứ?”

“Cho cậu ấy mượn để ngủ đất, còn cậu ấy hình như viết cái gì mà 《Giải thảo đường tán ký》.”

Cầu Ngũ làm động tác không thể hiểu được, “Tú tài dù gì cũng có tiền đồ mà, còn tôi ngay cả chữ đại cũng đọc không được, chỉ có thể làm chút công việc tay chân thôi.”

Hoắc Tiên Cô ngửi ngửi mùi món canh, “Mì Giải Cửu nấu cho chó ăn thì chúng chết là phải, tài nấu nướng của anh cũng không tệ, tốt xấu gì cũng là sống, anh không cần phải tự hạ thấp bản thân mình.”

“Bình thường cho dù mì có khó ăn hơn nữa, cũng sẽ không để cho chó như vậy, chó vẫn có thể ăn phân đấy, tay nghề của Giải Cửu dù gì so với phân thì vẫn tốt hơn. Nhưng mỗi lần đi qua nhà Giải Cửu, chó của tôi ăn thứ này thứ kia trong đó kiểu gì cũng gặp một vài vấn đề. Tôi nghĩ, trong mì của Giải Cửu, nhất định là có bỏ thêm thứ gì đó rồi.” Cầu Ngũ nói, “Mong là tôi đã đoán sai đi, tuy rằng thứ kia có tác dụng giảm đau đầu cho cậu ấy, thế nhưng đối với người khác thì rất là không tốt.”

Hoắc Tiên Cô suy nghĩ một chút, nàng lập tức hiểu được: “Người thông minh, đầu nhất định là thường hay bị đau, uống thuốc cũng là điều bình thường thôi.”

Hắn đem chó súc ruột trước, cuối cùng Hoắc Tiên Cô cũng rời đi, Cầu Ngũ thở phào nhẹ nhõm, lấy điều thuốc lá nàng ấn dập ở trong chậu hoa ra, dùng cặp gắp than kẹp lên một cục than đang cháy châm lại thuốc, rồi hút mạnh hai cái, thàn nói: “Đêm hôm đó cô ấy vốn không có ngủ, may mà trước đây mình đã từng cai nghiện rồi, nếu không thực sự chắc cũng làm ra chuyện gì đó, coi như cuộc đời này của mình xác định đã xong.”

Hắn lau lau mồ hôi lạnh, vỗ vỗ con chó mực lớn kia, ngay lập tức nó từ trên ván nhảy xuống, không hề bị gì hết.

Cầu Ngũ ôm cổ của nó hôn mấy cái: “Đường Tăng, may mắn là tao đã có chuẩn bị trước rồi, đã huấn luyện cho chú mày giả chết, bằng không tao đã bị cô ấy quán lấy không buông.”

Con chó liếm hắn vài cái, rồi lại nhìn nồi canh cá đang bốc hơi nóng hồi vài lần, Cầu Ngũ chỉ lắc đầu: “Không có cửa đâu.”

Hắn đẩy cửa thấy Hoắc Tiên Cô đã đi, mới trở vào múc canh cá vào tô, rắc thêm chút hành băm, đắp cái nệm hương bồ giữ ấm lên, xong xuôi rồi cầm cái rổ đi về phía phòng trà. Nơi đó, có một cô gái ngây thơ cũng rất đánh đá đang đợi hắn.

Con chó mực đi theo vài bước, phát hiện món canh cá này thực sự không có hy vọng gì với nó, buộc lòng phải hậm hực quay đầu lại, ngồi chồm hổm xuống một góc ở trong sân. Vừa yên vị được vài phút, bỗng nhiên nó nghe thấy trên cây có tiếng động, ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy cô gái vừa rời đi ban nãy đang ngồi trên cây, ngẩn ngơ nhìn về hướng Cầu Ngũ vừa khuất, trên mặt đều là nước mắt.

(Bạc tình, bạc tình bome :()

Sinh con trai.

Người bình thường đều nói hấn cực kỳ nham hiểm, hung ác không có ranh giới, không ai biết con người sắt đá như hấn cũng rất dịu dàng tình cảm? Nhiều hơn cả sự hung ác, nhiều hơn cả sự cuồng nộ, gần như cũng chỉ để chống đỡ nỗi lo lắng quá mức làm cho ngón tay hấn mềm nhũn ra.

“Chơi cờ đi, hai ba canh giờ rồi, nếu không tìm một chuyện gì đó để làm, thì làm sao có thể chịu đựng được.” Giải Cửu đốt trầm hương ở trên rồi phẩy phẩy, hình như cảm thấy có chút ý bất mãn, nhưng mà lại không muốn nghĩ khác.

“Không.” Bán Tiệt Lí nói, nhìn thoáng qua cái lư hương, trở tay đập một cái rơi xuống đất, cái lư hương bằng gốm ở trên bàn thoáng cái đã bị đập cho nát bươm.

Người thủ hạ đứng sau Giải Cửu đang muốn phát cáu, Giải Cửu xua tay ngăn cản, suy nghĩ một chút, cảm thấy để cho thủ hạ ở đây, bầu không khí cũng sẽ không được tốt lắm, hươu hươu hai ngón tay, thủ hạ của hấn cũng thôi lui ra khỏi sân nhà.

“Cũng không uống trà sao?” Giải Cửu tự mình cúi xuống nhặt mấy mảnh vỡ ở dưới đất lên, nhìn qua một cái, có chút đau lòng rồi vùi vào trong cái chậu hoa ở bên cạnh.

“Không uống!” Bán Tiệt Lí nói, “Có trời mới nuốt trôi được.” Vừa nói vừa nhìn về mặt của Giải Cửu hỏi, “Sao, nó có quý lắm không?”

“Giữa thời Minh, cũng không phải là quá đắt, nhưng mà tôi rất thích.”

“Thứ như này, trong kho nhà ông đây có rất nhiều, hôm nào tự mình đi qua lấy.” Bán Tiệt Lí “Xì” một cái, hình như cảm thấy Giải Cửu có chút keo kiệt.

Giải Cửu thở dài: “Cái đĩa này là một trong những di vật của mẹ tôi, khi còn nhỏ tôi hay khóc nháo, mẹ tôi thường dùng hai cái đĩa gõ vào nhau, hát ca khúc cho tôi nghe.”

“Di vật của mẹ chú, trong kho nhà anh có cả đồng, nhân lúc còn sớm chú nhanh đi lấy về đi!” Bán Tiệt Lí không mấy may quan tâm.

Giải Cửu thở dài, nhưng cũng đúng thôi, chỉ là lãng phí đồ của mẹ hấn, nhắc tới di vật, bởi vì sau này khi dọn dẹp căn phòng đó thực sự là không còn chỗ để vào nữa, nên đành phải xếp vào căn nhà cũ của Bán Tiệt Lí. Ai bảo hấn và Bán Tiệt Lí ở trong hai cái đại trạch nằm sát nhau như vậy.

Nếu như không phải là vì ở quá gần nhau, hấn cũng sẽ không ở trong chỗ này.

“Tôi nói này Tam gia, mấy chuyện như vậy anh cũng không gặp được, thay vì anh cứ ngồi đây nôn nóng mà làm tổn hại tới cơ thể, còn không bằng trước tiên cứ làm vài chuyện khác, làm phân tâm một chút đi.” Sau khi Giải Cửu chôn xong cái đĩa, lấy một cái, lại nói.

“Tôi chơi cờ cũng không qua được cậu, uống trà cũng không ra vị gì, cậu không sợ tôi đem đồ quăng vào mặt cậu sao?” Bán Tiệt Lí tức giận nói, nói rồi cầm lấy cái nệm cối từ trên ghế nhảy xuống.

“Anh đi làm cái gì thế?” Giải Cửu nói.

“Muốn đi vào xem một chút.” Bán Tiệt Lí nói.

Ngay lập tức Giải Cửu chạy tới ngăn cản, nói với hắn: “Anh là một người có sát khí quá nặng, không phải Lão Bát đã dặn anh đừng hành động thiếu suy nghĩ sao?”

“Cứ ngu ngốc ngồi đợi ở chỗ này thì anh sẽ bị ghen chết mất thôi, mà đối với người bị ghen chết cũng không hề tốt chút nào. Hơn nữa cái tên Lão Bát khốn kiếp này, miệng lúc nào cũng nói vậy, anh cũng không tin hắn.”

“Lão Bát mà anh cũng không tin, anh không nhớ Phật gia vì không nghe Lão Bát, sau này đã xảy ra chuyện gì sao?” Giải Cửu nói, “Chuyện này không thể động được, càng động thì sẽ càng làm liên lụy nhiều người, anh có được cuộc sống tốt như vậy không dễ dàng gì, hiểu rõ rồi chứ.”

Bán Tiệt Lí suy nghĩ một chút, hít vào một hơi thật sâu, trong mắt để lộ ra nét hung ác: “Tiểu Cửu, từ trước tới giờ không có ai dám nói với anh những lời như vậy, lời này anh không thích nghe, tốt nhất chú đừng có nói.”

Giải Cửu khẽ mỉm cười một cái, hắn căn bản không sợ Bán Tiệt Lí, hắn biết người này mặc dù là một người nham hiểm hung ác đến cực điểm không có điểm dừng, đối với hắn mà nói, cái gì mà tình nghĩa huynh đệ, nguyên tắc giang hồ, uy tín hay trách nhiệm, đều là thứ chó má. Nhưng người này so với Trần Bì A Tứ cũng không bằng, thế nhưng tại sao người khác lại phải lui tới với hắn nhiều hơn Lão Tứ, quan trọng hơn ở chỗ, người này có một điểm cực kỳ yếu.

Bất được điểm yếu quan trọng này, hắn cũng như một kẻ đề tiện ở trong nhà tổ sư sẽ biến thành một hàng xóm đặc biệt an toàn.

Nhìn biểu cảm của Giải Cửu, Bán Tiệt Lí rất muốn rướn người tới đánh hắn tới nhảy dựng lên, nói: “Thì anh cũng đã nói rồi, anh có thể làm gì chứ chứ.” Thế nhưng, với tính cách của hắn vẫn không cho phép hắn hoàn toàn không có bất kì một biểu hiện gì.

“Được, nhưng anh cũng đừng đi vào.” Giải Cửu nói.

Đương nhiên Bán Tiệt Lí bình tĩnh lại, ngồi xuống, bỗng nhiên cả người liền thay đổi thành một trạng thái khác, trở nên đặc biệt yên tĩnh, giống như những lo lắng thoáng cái liền biến mất.

Đây mới chính là bộ dạng đáng sợ nhất của Bán Tiệt Lí, Giải Cửu biết người này đã mất khống chế, hắn tiến vào trạng thái này là để cắt đứt mối liên hệ giữa mình với thế giới, tránh cho bản thân làm ra chuyện không có lý trí.

Giải Cửu cũng lười quản hấn, mà cũng không dám ngồi ở bên cạnh hấn, bởi Tiểu Cửu gia biết người này hay bất thành linh bạo phát mà cầm đao đâm lung tung. Hấn đi tới giữa sân, bắt đầu nhìn bầu trời và những thực vật kỳ quái bên trong giếng, một bên vừa len lén nhìn đồng hồ một chút, hấn thực sự cũng không muốn tiếp tục chịu đựng thêm nữa.

Cũng không biết thời gian cứ như vậy trôi qua bao lâu, lúc này Giải Cửu đang ở trên giếng trời cũng nhanh chóng chiếu chết hết thực vật ở bên trong. Bỗng nhiên, liền nghe được ở trong căn phòng ở phía xa xa vang lên một tiếng khóc nỉ non.

Giải Cửu lập tức ngẩng đầu, quay lại nhìn về phía Bán Tiệt Lí, liền thấy người tàn tật này giống như một con thỏ, vô cùng nhanh nhẹn phóng xuống đất lao ra ngoài. “Loảng xoảng” một tiếng, một bóng người nhanh chóng biến mất, bóng người mở cửa lao đi vẫn lúc ẩn lúc hiện.

Hấn nghĩ thầm: Nguy rồi! Ngay lập tức cũng phóng tới, chạy hai bước đã đến hậu phòng, liền thấy cửa phòng hộ sinh đã mở, bà đỡ vừa ôm đứa bé đi ra, vừa nhìn thấy Bán Tiệt Lí gần như dính vào cửa mà thở hổn hển điên cuồng, bị dọa sợ đến mức tay run lẩy bẩy, thế là đứa bé tuột ra khỏi tay mà rơi xuống.

Giải Cửu “Chặc” một tiếng, nghĩ thầm: Xong, té một cái, trước không nói tình hình đứa bé có sao hay không, vậy thì không chỉ toàn bộ gia đình bà đỡ, hơn nữa ngay cả mình, Lão Bát, e rằng cũng sẽ gặp phải phiền phức không nhỏ. Tuy thân thủ cũng không tệ, nhưng cự ly của mình lại quá xa, cuối cùng chỉ có thể trông mắt nhìn.

Ngay trong nháy mắt khi đứa trẻ xém chút nữa là chạm đất, bỗng nhiên liền thấy từ phía sau cây cột ở một bên hàng lang, có bóng đen mạnh mẽ nhảy lên phóng vụt qua, thoáng cái đã cản lấy cái bọc đang quấn chặt đứa trẻ, vừa tiện thể để xuống, đứa trẻ được đặt lên trên mặt đất.

Tiếp đó bóng đen lại nhanh nhẹn giống vậy nhảy vào trong sân, dừng lại, đương nhiên đó là một con chó lớn màu đen.

Bán Tiệt Lí xông vào, tất cả những việc này xảy ra quá nhanh, hấn còn chưa hiểu rõ cái gì thì mọi sự đã xong rồi. Thoáng cái tình cảnh hiện tại chỉ còn lại sự kinh sợ của bà đỡ, Bán Tiệt Lí trợn to hai mắt nhìn còn Giải Cửu thì đang cứng ngắc, không ngờ ở đây còn có một con chó mực lớn.

Bà đỡ phản ứng lại trước tiên, ngay lập tức bế đứa trẻ lên, vẻ mặt tươi cười nói với Bán Tiệt Lí: “Phúc lớn mạng lớn, sau này tiền đồ nhất định sẽ có triển vọng, tiền đồ sẽ có triển vọng.”

Bán Tiệt Lí quay qua nhìn về phía con chó một cái, lại quay qua nhìn bà đỡ, sắc mặt thoáng cái đã sung huyết lên giống như màu gan heo. Nếu như không phải lúc này bà đỡ đang ôm đứa trẻ, nhất định hấn sẽ xông tới bẻ gãy cổ bà ấy ngay.

Giải Cửu lập tức đi tới đứng ngăn ở giữa bà đỡ và Bán Tiệt Lí, nói với hấn: “Mau hỏi đi, là con trai hay con gái?”

“Chú hỏi đi!” Bán Tiệt Lí nói. Vừa mới nói xong, chợt nghe thấy trong phòng có một giọng nói yếu ớt truyền ra: “Anh là cha đứa bé, anh lại để cho Tiểu Cửu hỏi, anh muốn làm cho tôi tức chết sao?”

Bán Tiệt Lí nhìn nhìn vào trong phòng, cửa phòng che lại một nửa, hai bên trái phải che ba lớp màn, hắn cũng không nhìn thấy rõ cho lắm, lại hỏi: “Có sao không, không có bị thương chứ?” (Có chứ, máu me loe loét kia kìa :D)

“Tôi sinh con chứ không phải giống như anh đi ra ngoài gây chuyện.” Giọng người phụ nữ bên trong hơi yếu ớt nói, “Nhìn xem, con của chúng ta giống ai?”

Bán Tiệt Lí rất lùn, lúc này bà đỡ đem đứa nhỏ để xuống. Đứa trẻ vẫn đang khóc, nhưng mà dễ nhận thấy đứa trẻ mới sinh ra vốn đã yếu ớt, khóc đã mệt, chỉ nằm nức nở, mắt còn chưa mở ra. Bán Tiệt Lí nhìn cẩn thận một hồi, đột nhiên chảy nước mắt, kêu lên: “Giống như đại ca, giống như đại ca, là con trai, là con trai.”

“Như đại ca cái gì, nó chính là con của anh, giống như đại ca không phải là giống như anh sao?” Giọng người phụ nữ bên trong ho khan vài tiếng, “Tôi thực sự là bị tức chết rồi, ôm đứa trẻ vào đây, tốt nhất anh nên đi theo Tiểu Cửu uống chút rượu đi, đêm nay không cần anh ở đây, có bà đỡ là được rồi.”

“Ôi!” Bán Tiệt Lí lau nước mắt, liền quay đầu nói với Giải Cửu: “Đi uống rượu! Đi!”

Giải Cửu kéo hắn lại, xem chút nữa là tát hắn một cái rồi: “Người phụ nữ anh yêu vừa sinh cho anh một đứa con trai, cô ấy bảo anh đi uống rượu anh cứ như vậy đi uống rượu sao?”

“Chị dâu anh bảo anh đi chết anh cũng sẽ đi chết.”

“Đầu óc anh có bị gì không!” Giải Cửu là một người vững vàng và cẩn thận như thế, cũng phải bật ra một câu thô tục. May mà lúc này Bán Tiệt Lí cũng không được bình thường, không có nghe thấy. Giải Cửu nói: “Cái này là nói dối thôi, lúc này, người phụ nữ nào cũng mong muốn anh ở bên cạnh cô ấy, cùng cô ấy chia sẻ niềm hạnh phúc vui sướng. Không được đi uống rượu, anh cứ ở chỗ này, lựa lúc thích hợp rồi đi vào.”

“Đúng, đúng!” Bán Tiệt Lí nói, “Giải Cửu, chú quả nhiên là anh em tốt, nhắc nhở rất đúng!” Hắn hăng hái nhắc lại nói, “Anh không đi uống rượu, anh ở chăm sóc hai mẹ con họ.”

Bên trong không có hồi âm nào, Bán Tiệt Lí quay đầu lại nhìn nhìn Giải Cửu, Giải Cửu nói: “Nhất định là đang cười đấy, ngằm đồng ý rồi.”

Bán Tiệt Lí cũng cười. Giải Cửu nói: “Tôi đây sẽ chờ uống rượu đầy tháng, bây giờ cáo từ trước, tôi là đàn ông ở lại đây cũng không tiện lắm.”

“Được, không tiễn, đem chó mang đi luôn, là chó của chú sao?” Bán Tiệt Lí nói.

Giải Cửu nhìn con chó mực một chút, nghĩ thầm: Con chó này xuất hiện ở đây, nhất định là tên kia đang ở đâu đó gần đây thôi, liền gật đầu quay sang con chó nói: “Đi tìm Ngũ gia của người, đi!”

Con chó phóng chạy ra ngoài, hấn cũng đi ra theo, đi một mạch đến cái nhà bên cạnh. Con chó đi vào, hấn cũng đi vào theo, ngay lập tức thấy Tề Lão Bát và Ngô Lão Cầu hai người đang ngồi xôm trồn ở phía sau một bụi cây um tùm.

“Làm sao các anh lại ở đây, các anh cũng quá mức không trượng nghĩa đi, để cho tôi một mình theo tên què kia, còn mình thì lại núp ở đây.”

“Chú có tài làm tốt hơn, chú có tài làm tốt hơn.” Tề Thiết Chủy nói, “Bọn anh mà đi theo thì đã bị đâm chết từ lâu rồi, chú là người bình tĩnh nhất, cẩn thận nhất trong mấy người chúng ta, cực khổ cho chú rồi.”

“Đừng có nói lời nịnh nọt tôi.”

“Thật sự không có nịnh chú đâu.” Lão Ngũ nói, “Ban đầu Lão Bát định để cho anh đi theo, sau đó coi một quả bằng đồng tiền, là huyết quang tai ương đấy! Nên chúng tôi cũng xem qua một quả cho chú, là hữu kinh vô hiểm*, hữu kinh vô hiểm*.” (Tai qua nạn khỏi :D)

“Chuyện này có qua không?” Giải Cửu hỏi.

Tề Thiết Chủy nói: “Tam gia gây nghiệp chướng quá nhiều, lại cưới luôn cả chị dâu, ngấm ngấm phá vỡ luân lí, nên cái thai này rất nguy hiểm, nhưng mà cửa ải đầu tiên này đã thực sự qua rồi. Anh tính là đã qua rồi, còn Lão Cửu mạng của chú quá đứng đắn, hơn nữa còn có thể lấy trí áp trời, chỉ có thể khắc chế được một lúc. Số mệnh của Lão Ngũ là phá, cho nên chỉ có chú áp chế được, nếu như chú cũng không áp chế được, anh sẽ dùng phá mệnh của Lão Ngũ đánh cuộc một lần, thật sự đúng là anh đã đánh cuộc thành công.”

“A! Trước đây cậu không phải cũng nói như vậy với tôi à.” Cầu Ngũ nói, “Không phải cậu nói Lão Cửu phản ứng quá chậm, nên cậu muốn tôi chuẩn bị làm người thay thế sao?”

“Bởi vì bắt cậu đi phá mệnh của người khác có chút mạo hiểm, đương nhiên tôi không dám nói cho cậu biết.” Tề Thiết Chủy nói, “Nói với cậu e là không nên, có khi lại làm cho sự tình bị thay đổi.”

“Mạo hiểm cái gì vậy?”

“Có lẽ cậu sẽ gặp phải kiểu toàn thân nổ tung mà chết hoặc các loại tương tự như vậy.” Tề Thiết Chủy nói.

“Mẹ cậu, lần sau cậu có thể nói sớm hơn một chút được không?” Cầu Ngũ đập lên đầu Tề Thiết Chủy một cái, rồi lại sờ sờ con chó mực bên cạnh.

“Được rồi, chỗ này không thích hợp ở lâu, sau này chúng ta thay Tam gia tích thêm chút công đức đi, tôi cũng thấy chúng ta còn sống một phần là do chị nuôi tặng cho.”

“Chú cũng nhận chị dâu của Tam gia làm chị nuôi rồi sao?”

“Đương nhiên là phải nhận rồi, nhận chị nuôi, chị nuôi sẽ bảo bọc chúng ta, như vậy Tam gia mới không còn mỗi ngày đi tới nhà chúng ta xếp xác chết ở trước cửa chứ!”

Ba người lần mò đi ra khỏi đại trạch, đều lau mồ hôi, liếc nhau: “Đi, chúng ta tìm một chỗ hạ đầu cho đỡ sợ đi.” Vì vậy leo lên ngựa phóng ra ngoại thành.

(Chương nào về Lão Cửu Môn cũng hay kinh khủng, tác giả ưu ái chín cụ quá rồi, tới cả cụ Bán Tiệt Lí có vợ sinh em bé mà làm như là con giò nức trong tảng đá ra vậy, tính tới cả phá mệnh cùng phong thủy, gì mà ai hợp mệnh ai không hợp mệnh, sau này tôi có sinh em bé chắc cũng mời thầy địa lý tới xem quá :D)

Tề Thiết Chuỷ

Mở ra một năm mà Thiết Chuỷ đã từng trải qua, trên con đường làm Thần toán cầu thiên mệnh —— Thần Toán Tề Thiết Chuỷ.

Hội chùa đã gần kết thúc, người ngoài phố rất thưa thớt, ngoại trừ những quầy hàng kịch chiêu bóng, tranh ảnh phương Tây ở phía đầu phố vẫn kha khá khách, còn lại những gian hàng khác đều đã thu dọn hết, rất nhiều chỗ cũng bị dọn đi lác đác.

Chỉ có toà miếu cổ ở giữa phố, là còn nhang đèn thịnh vượng, người đi chợ thì ít, người đi lễ Phật thì nhiều hơn, dọc đường đủ các gian hàng coi bói, hôm nay lại chỉ còn có một nửa, chỉ có một số ít người vẫn còn kiên trì, đương nhiên làm ăn không hề tốt như trước đây nữa, hy vọng khi lễ chùa kết thúc, kiếm được thêm một ít còn lại sau cùng.

Bỗng nhiên, ở đầu đường một đoàn người ồn ào náo động cả một vùng, tiếng người nói chuyện nhiều lên, nhóm đại đội ngũ tách ra khỏi đoàn người, trong đó có một người mặc một bộ thường phục, ở trong sự ủng hộ của mọi người, mà hướng tới toà miếu cổ đi tới.

“Phật gia Phật gia, năm nay vẫn còn gửi bánh gạo tới sao? Nhà của chúng tôi đã thật lâu rồi không được ngài gửi bánh tới.” Một tên ăn mày ở ven đường quay qua người mặc thường phục gọi.

Trương Đại Phật gia lấy cái mũ phớt của mình xuống, hướng về tên ăn mày nói: “Trước đây không phải người là làm thuê cho doanh nghiệp vải sao, tại sao bây giờ lại làm nghề xin ăn này chứ? Đúng là chó không đòi được tật ăn phân.”

“Ấy, Phật gia, ngài không phải là không biết, cái nghề làm thuê trước đây làm sao thoả mái bằng nghề ăn xin này, tiểu nhân tôi đây muốn ngủ mấy canh giờ thì ngủ mấy canh giờ, muốn thức lúc nào thì thức lúc ấy, thực sự rất là thoả mái đó. Mấy năm trước lão Vương Hoàng Mao chết, sống một trăm lẻ hai tuổi, so với hoàng đế trước đây sống còn thoả mái hơn nhiều, sống thọ hơn cả tổng thống nữa.” Tên hành khất nói, “Hơn nữa, không phải còn có bánh gạo của ngài gọi cho sao? Hôm nay muốn tự mình xin một cái bánh, rồi nhân tiện nói một tiếng với đầu bếp của các ngài, nhớ nấu bánh cho chín luôn rồi hăng đưa tới, để chúng tôi đỡ phải đốt lửa nấu.”

Trương Đại Phật gia cười cười lắc đầu, rồi nói với người đang đứng bên cạnh: “Cho dù là ở thời Mãn Thanh, hay là Du Hiếp Phôi, chắc chắn phải rất có bản lĩnh đấy, không lo ăn uống mới lòng tới cỡ này.”

Người thư sinh ở bên cạnh nói: “Một người có tài như thế, Phật gia có thể thu nhận hẳn để sử dụng, hiện tại cũng là lúc đang cần người, chúng ta không cần câu nệ xuất thân của hắn.”

“Đừng vội đừng vội, vẫn chưa tới lúc đâu.” Trương Đại Phật gia nói, “Mấy tên này chỉ là tiểu nhân thôi, lần này tôi mang cậu tới đây gặp một người, là một trong những người thực sự rất phi thường đấy.”

“Bị Khải Sơn nói như vậy có chút lo lắng nha.” Người thư sinh cười nói, nâng kính mắt lên, “Hy vọng Khải Sơn anh không có thiên vị.”

“Bình tĩnh, không có đâu, cậu chưa từng nghe nói qua sao? Phật gia rất hay nhắc tới đó, đương nhiên là rất tốt.” Trương Đại Phật gia cười nói. Trong lúc đang trò chuyện giữa đám người đang vây quanh, bọn họ đã đi vào cửa Miếu đến trước một gian hàng coi bói ở bên đường. Trương Đại Phật gia gọi to: “Thiết Chủy, Thiết Chủy! Mau đi ra đây, tôi mang rượu ngon đến cho cậu đây.”

Thư sinh nhìn nhìn gian hàng coi bói này, không sao giải thích được, quay sang nói với Phật gia: “Những cái.... quái lực loạn thần này...”

“Đừng vội, không được nói bậy.” Trương Đại Phật gia thấy không có ai trả lời, liền hỏi một người coi bói ngồi ở bên cạnh, “Anh bạn, Thiết Chủy đâu?”

“Ý ngài là Tề Thiết Chủy sao?” người coi bói thấy Trương Đại Phật gia khí thế hơn người, cũng nhún nhường nói, “Vừa rồi còn mới ngồi ở đây, không biết đã chạy đi đâu rồi, hay là ngài để lại quý danh rồi hằng đi.”

“Cái nào là sạp của cậu ta, chúng tôi sẽ ngồi ở bên cạnh sạp chờ.” Trương Khải Sơn nói. Người kia chỉ chỉ, Trương Khải Sơn và người thư sinh có dáng vẻ bí ẩn kia đi tới gian hàng bên cạnh, thư sinh nói: “Phật gia, lẽ nào tình hình chuyện của chúng ta, cần nhờ tới mấy cái chuyện coi bói này? Người này là một trong những người phi thường nhất sao?”

Trương Khải Sơn vừa mới định nói chuyện, bỗng nhiên, hắn thấy được ở trên bàn của Tề Thiết Chủy, có một tờ giấy, dùng cái chặn giấy đè xuống, hình như là vừa mới viết đây.

Trương Khải Sơn lấy cái chặn giấy ra, thấy trên đó có viết một lời nhắn, viết vô cùng ngoạn, rõ ràng là viết rất vội.

Phật gia, tôi đã nhận được lời giới thiệu của anh, đáng tiếc giáo huấn của tổ tiên Tề gia tôi, không theo chính trị, cũng không nhập ngũ, Thiết Chủy xin đời này, chỉ đi theo con đường làm Thần toán cầu thiên mệnh, chuyện này Thiết Chủy không muốn thương lượng, nếu như anh ép buộc, Thiết Chủy sẽ đi khỏi Trường Sa, một đi không trở lại. Hy vọng đến lúc ấy mọi chuyện đã xong, tương lai chúng ta vẫn còn có thể cùng nhau uống rượu.

Trương Khải Sơn và thư sinh nhìn nhau, Trương Khải Sơn liền cười nói, “Quả nhiên, cái tên tiểu tử này đã sớm tính được ngày hôm nay tôi sẽ tới đây?”

“Anh ta thực sự là thần toán sao?” Thư sinh nhìn tờ giấy, bán tín bán nghi hỏi.

“Cũng không phải là thần toán gì, chỉ là xảo toán mà thôi.” Trương Đại Phật gia thở dài, nhìn lên trời một chút, “Quả nhiên, con đường này của chúng ta, cũng không thể nhân hòa được, đoạn đường này quá hung hiểm, những người thông minh đã sớm nhìn thấy rõ ràng rồi.”

Thư sinh nhìn tờ giấy, đành lắc đầu. Trương Khải Sơn thấy người ở bên cạnh đưa bình rượu tới, liền cầm lấy, để lên bàn trong gian hàng, nói “Quên đi, rượu này uống cũng không có vị gì, để lại đi.”

Rồi hai người xoay người rời đi, mấy người coi bói gần đó nhìn nhau, cũng không ai dám đụng vào bình rượu. Một lát sau, tên ăn mày ven đường lúc nãy đi tới gian hàng, tiện tay cầm bình rượu lên, lão đảo đi tới một góc tường ở ngoài miếu, đưa cho một người ở trong bốn tên ăn mày bên cạnh. Người kia nhận lấy bình rượu, rót cho mỗi tên ăn mày một chén, tức khắc mùi rượu thơm phức lan ra xung quanh.

“Bát gia, ngài thật sự đúng là đoán việc như thần, thị lực của Phật gia tốt như vậy, cũng không phát hiện được ngài trốn ở chỗ này.”

Người kia lấy cái mũ nỉ trên đầu xuống, trả lại cho một tên ăn mày, nói: “Ai nói anh ta không phát hiện?” Nói rồi hắn cầm bầu rượu quơ quơ, “Anh ta đã biết tâm ý của tôi, nên không muốn miễn cưỡng mà thôi, nếu không, các người có rượu uống sao?”

Mấy tên ăn mày kia nửa tin nửa ngờ, Tề Thiết Chuỷ đứng lên, phúi phúi bụi đất ở trên người, quay về hướng Trương Đại Phật gia vừa khuất, thở dài, “Từ nay không có đường về, Phật gia, mặc dù tôi biết rõ một chút, nhưng tiếc là tôi không có sức để xoay chuyển trời đất, hãy tha thứ cho tôi không nói chuyện đó nha, chúc anh dọc đường bình an.”

Xe ma

Long Hải Âu là một người làm ở trạm xe lửa tiếp nhận hậu cần ở Trường Sa, hắn làm ở phòng bán vé, đêm hôm đó, khi đoàn xe màu đen 076 dừng lại trong trạm, đúng lúc hắn đang làm nhiệm vụ, bấy giờ, chắc chắn là không có khả năng vẫn còn xe lửa vào trạm. Trước đó hắn không hề nhận được bất kỳ thông báo gì.

Nhưng vào thời đại này, vốn có rất nhiều đoàn tàu của quân đội vì chuẩn bị chiến đấu sẽ tới đột ngột, đó cũng là chuyện bình thường rất hay xảy ra. Hắn không quá chú ý chuyện này.

Khi đó chỉ có một điều duy nhất khiến cho hắn nghi ngờ, nói chung những đoàn tàu kiểu này đều sẽ có người của quân đội trước tiên đi tới báo cho cảnh vệ, nhưng hắn đứng ở trên đài quan sát phát hiện chiếc xe lửa này không có một bóng người nào, nó cứ như vậy đi vào trạm. Nếu như đoàn tàu này không phát ra tiếng động quá lớn, thậm chí hắn có thể hình dung nó là một con quái vật khổng lồ đang yên lặng không phát ra bất kì tiếng động nào mà trượt vào.

Thế nhưng hắn vẫn không quá chú ý tới, hắn nghĩ là vào lúc nửa đêm hắn không nhìn thấy rõ. Hoặc có thể là hắn nhìn thấy được nhưng có chút mơ hồ, hắn trùm thêm một cái áo khoác quân đội ba-đờ-xuy rồi tiếp tục ngủ, rất nhanh thì đã ngủ say. Đến lần thứ hai hắn thức dậy, liền phát hiện ở bên ngoài phòng trực ban, đứng đầy người.

Hắn bò dậy, ngay lập tức phát hiện ra chiếc xe lửa kia vẫn còn nằm ở trên đường ray, toàn bộ nhân viên ở trong trạm đang vây quanh đoàn xe lửa kia, âm ỉ cả một vùng.

Hắn không khoác thêm áo mà cứ như vậy đi ra ngoài, liền thấy hai người đồng nghiệp ở phòng trực ban, hắn hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy, vì sao tất cả mọi người lại ra đây, còn đoàn xe lửa này tại sao lại còn chưa dời đi?”

Bình thường những đoàn tàu quân đội này thường không dừng lại quá lâu. Từ buổi tối đến sáng sớm nhất định sẽ dời đi, nhưng mà hôm nay trời đã sáng choang rồi nó vẫn nguyên tại đây.

Một người đồng nghiệp của hắn nói: “Không biết nữa, chiếc xe lửa này hơn mười một giờ khuya hôm qua vào trạm, năm giờ sáng nay lão Vương đi kiểm tra đường ray mới phát hiện, nói là trên xe lửa không hề có bất kì một người nào cả. Cũng không có số hiệu, không có tên, không biết là từ chỗ nào lòi ra nữa.”

“Đây là một xe ma rồi.”

Người đồng nghiệp nói, những nhân viên đường sắt ở nơi này vẫn thường hay kể chuyện xưa để hù dọa mấy cô nữ sinh mới vào làm, nói là vào ban đêm có một đoàn tàu không có ai lái đi vào trạm, khi đi điều tra thì phát hiện ra mấy chiếc xe này đều đã bị lính Nhật đánh bom nổ nát cả rồi, trên xe cũng không có bất kì người nào. Đều nói là chiếc xe ma này là do những người bị nổ chết lái đưa những người chết trước đây từ dưới địa ngục về cố hương.

Chỉ có điều những chiếc xe ma trong câu chuyện này đều chạy đi khi trời sáng, cũng không ai tìm được tung tích của nó. Vì sao hôm nay nó vẫn còn đứng ở nhà ga?

Đầu mùa xuân khí trời se lạnh, hắn mặc chiếc áo khoác ba-đờ-xuy kéo khoá kín đi tới gần chỗ chiếc xe lửa đang đậu, phát hiện tất cả thùng xe, ngay cả đầu xe, tất cả đều dùng sắt tây hàn kín, những khe hàn xấu xí vừa to vừa thô đầy bột khí, rõ ràng đã hàn cực kì kiên cố, thấy trên đầu tàu viết 076, hắn ý thức được, đây là một đoàn xe lửa của người Nhật.

Loại tàu lửa này là khi quân Nhật xâm chiếm vùng Đông Bắc chế tạo ra, trong một trận đánh bọn chúng chạy về phía Tây Bắc bỏ lại, sau này quân ta thu lại được không ít. Hiện tại tất cả thuộc quyền quản lý của Chính Phủ Quốc Dân, chúng đều đã được sơn lại hết, song đoàn tàu này vẫn còn khắc hoa văn quốc kỳ của Nhật Bản ở hai bên đầu xe đã bạc màu. Những bộ phận trên thân xe đều đã bị rỉ sét rất nhiều, quả thực rất giống như vừa mới chạy ra từ một kho sắt vụn.

Hắn xem đồng hồ của trạm xe, hơn mười một giờ tối hôm qua mới vào trạm, bây giờ đã là bảy giờ sáng, vậy chiếc xe lửa này đã dừng ở đây bảy tiếng đồng hồ, rất nhanh sau đó thì đã có một đoàn xe khác cần phải đi vào trạm, nếu như nó dừng ở chỗ này như vậy, sẽ rất dễ phát sinh sự cố.

Ngay lúc ấy hắn thấy trưởng trạm cầm loa, hướng về phía đầu tàu quát lên: “Tài xế xe 076, dừng trước có xe lửa chuẩn bị vào trạm, đừng có dừng ở trên tuyến đường chính.” Đồng thời lại thấy phía sau lưng trạm trưởng có mười mấy người lính đi tới, một người dẫn đầu mặc bộ đồ sĩ quan, hắn có thể nhận ra, đây là sĩ quan ở chi nhánh quân khu và cũng là phụ tá của tổng tư lệnh Trương Khải Sơn, họ Vương.

Mấy người lính đi tới gần đầu tàu, phát hiện cửa ở đầu tàu cũng bị hàn cứng, chỉ có hai cái khe nhỏ có ánh sáng chiếu vào được, bên trong là một mảnh đen kịt, không hề nhìn thấy cái gì.

Trường ga lại gọi to mấy lần nữa, phía trong đầu tàu không có bất kì phản ứng cũng không có động tĩnh gì, Vương sĩ quan khoát tay, mấy người lính kiêu ngạo đem ra vài cái bình cất bằng hơi, leo lên trên đầu xe lửa và mấy cái thùng xe phía sau rồi bắt đầu cất. Những người còn lại chia đội giờ súng ngồi phục ở phía sau đội cất sắt yểm trợ.

Chừng ba mươi phút sau. Một mảnh sắt lớn trên toa đầu tiên đã bị cất ra, Vương sĩ quan gọi vài tiếng yêu cầu bên trong đầu hàng, cũng thấy không có bất cứ động tĩnh gì, liền phát tay ra hiệu cho binh lính xông vào.

Lúc này Long Hải Âu thấy ở phía xa xa có một đoàn tàu chuẩn bị vào trạm. Hắn bị binh lính ngăn cản không để cho tới gần, một bên bọn họ cũng lo sợ đoàn tàu kì quái này. Long Hải Âu thấy người lính kia đi vào thùng xe lửa, mười mấy phút sau liền thò đầu ra, làm động tác ra hiệu rồi những người khác cũng cùng hắn đi vào trong.

Sau khi mấy người lính còn lại ở bên ngoài đã chui vào thùng xe, Vương sĩ quan cũng đi vào, đến khi hắn bước ra, trực tiếp đi thẳng về phía mấy người Long Hải Âu, nói: “Phong tỏa toàn bộ trạm Trường Sa, báo cho bọn họ biết hôm nay trạm không thể tiếp nhận thêm xe lửa nữa, để cho họ đi vòng sang con đường khác. Còn bây giờ cái trạm này sẽ do chúng tôi quản lý. Điện thoại đâu? Đưa tôi tới phòng điện thoại.” Long Hải Âu gật đầu, nhìn Vương sĩ quan sắc mặt trắng bệch, trong lòng thầm nghĩ chiếc xe lửa này rốt cuộc đã chở cái gì bên trong vậy? Hắn đem theo nghi vấn của mình, dẫn Vương sĩ quan đến phòng điện thoại, thoáng cái đã bị đuổi ra ngoài, còn Vương sĩ quan đi vào khép cửa lại, ngay cả một tiếng động hắn cũng không nghe được.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, Long Hải Âu không còn thấy Vương sĩ quan nữa, cũng từ ngày đó trạm xe lửa Trường Sa bắt đầu dừng hoạt động hai mươi lăm ngày. Sau hai mươi lăm ngày đó, lần thứ hai bọn họ trở lại nơi làm việc của mình, chiếc kia xe lửa kia đã không còn ở đó nữa, nhưng ở trên đài quan sát, hắn thấy được trên nhiều máy móc hạng nặng cố định có dấu vết bị mài mòn.

Trong hai mươi lăm ngày đó, không có bất kỳ một bài báo nào nhắc tới chiếc xe lửa kia, không có bất kỳ ai nói cho hắn biết sau đó đã xảy ra chuyện gì, tất cả mọi chuyện đều trở thành câu hỏi bí ẩn. Tại sao chiếc xe ma đó lại dừng ở trạm Trường Sa? Trên chiếc xe được phong kín kia đã chở cái gì? Không ai có thể biết được.

Việc gấp

Nhị Nguyệt Hồng đi vòng vòng quanh nhà, bên trong toà nhà lớn này không có bày biện cái gì, để lộ ra một không gian trống rỗng, bên trong chỉ còn lại người chủ ngôi nhà và vài người đang vui vẻ chọn những món đồ mình thích, dọn đi hết. Cũng tốt, hắn đỡ phải đi thu dọn, chỉ riêng đồ đạc của hắn thôi cũng đã rất nhiều, hơn nữa hắn là một người rất tinh tế, mấy thứ này toàn là những vật mà hắn không thích, cũng không phải là những thứ tinh mỹ hiếm thấy gì.

Hắn đi tới đi lui vài vòng, nhìn thật kĩ những chi tiết trong nhà, lòng bàn chân giẫm lên mấy tấm gạch xanh lát nền, dưới chân không có bất kì một cảm giác hư ảo nào, mặt đất cũng rất bằng phẳng.

Một toà nhà tốt, sân sau cây cối xanh um tươi tốt, hoa cỏ cũng không ít. Bởi vì đã lâu không có người dọn dẹp chăm sóc, nên mới có tình trạng như vậy, mà quan trọng nhất là phong thủy cũng rất tốt.

Sao đã ba năm rồi mà ngôi nhà này vẫn không có người mua chứ? Trong lòng Nhị Nguyệt Hồng cũng có một tia lo lắng, hần tự hỏi là do thời thế loạn lạc, những loại mua bán này dần dần khó khăn? Hay là do chủ nhà lơ là không chú ý chi tiết của ngôi nhà này, khiến cho người mua đến cuối cùng đều bỏ qua ngôi nhà này?

“Minh cũng được coi là người cẩn thận tỉ mỉ rồi, mình không có phát hiện ra nó có vấn đề gì thì người khác cũng đâu thể phát hiện ra được chứ.” Nhị Nguyệt Hồng thầm nghĩ.

Hần phân vân trong giây lát, rốt cục vẫn quyết định mua. Bởi toà nhà này, cũng đã có thể tạm thời tránh bớt được mấy chuyện cứ đến liên tục không dứt rồi, chỉ có thể dùng thời gian thay đổi dần. Còn về những lo lắng này... Nhị Nguyệt Hồng dừng lại một chút, sau liền quyết định đem nó gạt ra khỏi đầu.

Hần đi ra khỏi phòng, gạt đầu với người quản gia, lập tức quản gia cùng người địa chủ bắt đầu cò kè mặc cả.

Chủ ngôi nhà này ba năm trước đã rời khỏi đây, sau đó chỗ này được chính phủ tiếp quản, hôm nay được coi là tài sản chung rồi bán đi, có lẽ người chủ trước đây trước khi rời đi đã đem hết đồ ở trong nhà dọn đi hết, nhưng vẫn kiên quyết không chịu bán ngôi nhà này, chắc hẳn phía sau còn có rất nhiều chuyện. Nhưng mà cảnh còn người mất, dù có nhiều cố sự hơn nữa, đối với hắn cũng không vấn đề gì cả.

Một mình hắn rời khỏi phố xá đông đúc mà đi tới đây, khi đó, hắn uống trà tính toán với mấy người con của mình, muốn đi vài ngày để tìm mua một ngôi nhà tương tự như vậy, coi như là làm một chuyện theo ý thích. Hắn ngẫm lại không biết có nên mở một sân khấu kịch ở đầu ngõ, nhưng vì hắn quá lười cũng không làm, thậm chí đã bao lâu rồi hắn không ra ngoại thành hạ đấu, hắn còn không nhớ rõ nữa.

Hắn vừa mới đi một vài bước, lại nghe phía sau lưng có người gọi to, nhìn lại, là một người mặc quân phục, Nhị Nguyệt Hồng nhận ra người này, đây là lính cảnh vệ của Phật gia.

“Nhị gia, Phật gia tìm ngài có việc gấp.” Người cảnh vệ lau lau mồ hôi trên đầu, hắn cũng chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, Trương Khải Sơn đã từng nói với hắn, mấy người lính cảnh vệ này, đã được đưa đi nhập ngũ từ khi còn nhỏ, vào cái thời đại này nếu không nhìn thấy binh lính chỉ được mười mấy tuổi như vậy mới là chuyện khó hiểu.

Tại sao cứ phải cố sức nhìn người khác làm cái gì chứ? Nhị Nguyệt Hồng cảm thấy có chút buồn cười, chỉ có điều Trương Khải Sơn không phải là một người nóng vội. Nếu Trương Khải Sơn đã nói là có chuyện gấp, e rằng không thể chậm trễ được.

Ô tô nằm ngay ven đường, cái thứ quái quỷ này đối với Nhị Nguyệt Hồng mà nói, hắn vẫn không thể tìm được một chút hứng thú nào để làm quen với nó được.

“Trước tiên quay đầu đi, cái thứ này, tôi chỉ có thể ngồi trên nó một chút thôi, tuy không nhiều lắm nhưng nhất định vẫn có thể ngồi trên đó được ít phút.”

“Nhị gia, chúng ta không đi tới Bộ tư lệnh đâu, chúng ta đi tới trạm xe lửa.”

“Ừ, tại sao vậy?”

“Thật sự tôi cũng không rõ lắm, bên trong đó đều đã được giới nghiêm hết rồi, tôi tới tìm ngài đã một lúc lâu, Nhị gia ngài nhanh lên xe đi, những người khác chắc là đã tới nơi hết rồi.”

“Những người khác? Ngoại trừ tôi còn có ai nữa à?”

“Tất cả đều tới.” Lính cảnh vệ nói, “Phải đi tám chiếc xe.”

Nhị Nguyệt Hồng nhú nhú mày, tám người.

Đương nhiên hắn biết bảy người kia là ai, nhưng trong ký ức của hắn, trên đời này sẽ không có chuyện gì mà cần đến tám người cùng nhau thảo luận, muốn bàn bạc cũng có bàn bạc được đâu chứ, tám người này, vốn cũng không thể coi là bằng hữu được.

Cho nên việc này đối với Phật gia chắc hẳn không phải là chuyện vui gì, hơn nữa tám người này ở cùng một chỗ với Phật gia, nhất định xảy ra chuyện không hay rồi, có khi lại làm hỏng việc cũng nên.

Hắn nghĩ vậy lập tức đi lên xe, nói với tài xế: “Đi nhanh một chút.”

Thời gian xe chạy đủ để uống nửa chung trà, đến trạm dừng, xe của Nhị Nguyệt Hồng có thể chạy thẳng vào đài ngắm, hắn ở trong xe vén màn ra nhìn, mới hiểu được cảnh giới nghiêm ngặt là như thế nào. Toàn bộ trạm xe lửa đều là vũ khí quân đội xanh biếc một màu, những thứ này đều là quân cảnh của Trương Khải Sơn, súng máy và rào chắn cũng kéo dài một đường đến cửa ra vào ở sườn núi phía Đông

“Là Chủ tịch Quốc Hội tới sao? Chẳng lẽ muốn nghe tôi hát hí khúc à? Vậy thì sao lại phải chọn hát ở trạm xe lửa, hay là phải vội vã lên đường nên muốn tôi đứng ở trên đài quan sát hát một khúc cho nghe rồi đi liền?” Nhị Nguyệt Hồng đùa giỡn nói, hắn nghĩ chỉ có khả năng này mà thôi.

Tài xế và cảnh vệ cũng không nói lời nào, một mạch chạy vào đài ngắm, hắn thấy được một đoàn tàu đang đứng trên đường sắt. Nhưng hắn không thấy mấy người kia như tên cảnh vệ nói.

Sau khi xuống xe, đi tới gần hắn phát hiện trên xe lửa có một cái cửa tạm, Trương Khải Sơn ở bên trong vươn tay ra vẫy vẫy, ý nói hắn đi nhanh lên. Trong xe rất tối, toàn là mùi của bình cắt gió, không nhìn thấy rõ bên trong, chỉ có thể thấy được một mình Trương Khải Sơn mà thôi.

Nhị Nguyệt Hồng không hiểu được chuyện gì, hỏi: “Phật gia, có việc gì gấp vậy? Những người khác đâu?”

“Đều đã ở trong xe rồi, tìm được cậu cũng quá khó khăn đi.” Trương Khải Sơn nói, cảnh vệ bên ngoài liền đóng cửa lại. Tức khắc bên trong chỉ còn lại vài tia sáng từ bên soi vào cửa sổ. Thế nhưng trong nháy mắt, toàn bộ thùng xe trống rỗng liền sáng lên, trong xe có lấp một cái bóng đèn, hình như là lấy nguồn điện ở bên ngoài.

Tiếp đó hắn liền thấy toàn bộ Trường Sa Lão Cửu Môn đều ở trong chiếc xe này, cũng không có ai có phản ứng gì khi hắn tới, tất cả mọi người lúc này đang nhìn vào một vật cực lớn ở trong toa xe.

Nhị Nguyệt Hồng đi tới, hắn phát hiện đó là một cái quan tài bằng thủy tinh, cả cỗ quan tài toả ra một ánh sáng trong suốt có màu gần giống với màu mỡ dê.

Hắn là một người lành nghề, vừa nhìn đã biết đây là một cỗ quan tài thời Đông Tấn, quan tài cao gần tới ngực hắn, nhưng mà cái này vừa đúng là quan tài, vừa không phải là quan tài. Hắn đến gần, thấy sự chú ý của mọi người đều tập trung vào ánh sáng chiếu ra từ bên trong cỗ quan tài.

Ánh đèn ở trong xe, là được soi từ bên hông chiếu vào bên trong, đúng hơn là muốn tăng tính thấu quang của cỗ quan tài, muốn làm hiện ra hình dáng thứ ở bên trong đó.

Kia là một bóng người rất khôi ngô, nhưng kì quái nhất là, bóng người này, không có thứ tự, hoặc nói cách khác, bọn họ không tìm thấy cái đầu của bóng người bên trong.

“Cái này là từ đâu tới đây vậy?” Nhị Nguyệt Hồng hỏi.

Trương Khải Sơn lắc đầu: “Không biết, là do chiếc xe lửa này chở tới. Tối hôm qua.”

“Vậy chiếc xe lửa này là từ đâu tới?”

“Tôi cũng không biết.” Trương Khải Sơn tiếp tục lắc đầu, cười khỏ một tiếng.

Đối thủ

Nơi lỗ tiêm có chút sưng đỏ, là do chưa khử trùng triệt để sao? Giải Cửu nhìn xuống cánh tay của mình, thờ dài.

Nếu như gọi bác sĩ tới, chắc chắn hắn sẽ không phải tự mình làm chuyện này. Nhưng mà tự làm, quả thực không phải là không thể, cho dù là một người cẩn thận tỉ mỉ cách mấy nhưng đối với lĩnh vực mình không quen thuộc, vẫn không có cách nào làm tốt nhất được.

Giải Cửu ngồi ở trong thư phòng của mình, nói là thư phòng, thế nhưng trong căn phòng này vốn không có gì cả, trước mặt chỉ có cái bàn làm việc hoàng hoa lê* và những giá sách trống rỗng xung quanh. Trên bàn làm việc, chỉ có cái khay màu trắng cùng một ống tiêm.

Không có giấy tờ, bắt đầu từ chín năm trước, Giải Cửu đã thành thói quen, tất cả mọi thứ cần phải nhớ, hắn đều dùng đầu óc của mình ghi nhớ thật kỹ. Hắn không tin nhiệm bất kỳ vật trung gian nào, không muốn cho người khác biết bất kỳ điều gì, ngay cả viết hắn cũng không muốn viết xuống.

Hắn nhắm mắt lại, trong đầu hắn chính là tất cả con đường ở trong thành Trường Sa, tất cả từ cửa thành, cầu, hẻm nhỏ.

Trước tiên là địa hình.

Trong lòng thầm nhủ rằng, mình biết được các phương hướng, biết phải làm đạo diễn dựng lên vở tuồng này, sân khấu có hình dáng gì.

Toàn cảnh ở trong thành Trường Sa, bắt đầu hiện ra ở trong đầu của hắn không ngừng, thuốc an thần làm cho hắn vô cùng chuyên tâm, tất cả chi tiết cũng không phải từng chút từng chút chọt hiện lên, mà gần như là xuất hiện cùng một lúc trong đầu hắn, thật sự giống như là hắn cùng lúc đi mười mấy vùng ở trong thành Trường Sa vậy.

Bình thường thì hắn không làm được việc này, đây là nhờ vào tác dụng của thuốc, không có cách nào duy trì nó trong liên tục trong thời gian quá lâu.

Sau đó là, diễn viên kịch quan trọng nhất: Hắc Bối Lão Lục.

Cái tên này, đang ở nơi cao nhất trên chông thư.

Nói cách khác, trong vòng ba ngày tới, Phật gia sẽ ra tay với hắn.

Vào thời điểm hắn xem thư, một lần nữa đem thư sắp xếp lại, đặt Hắc Bối Lão Lục ở đầu tiên, đây là điều làm cho Phật gia lo lắng, Hắc Bối Lão Lục chết, sẽ không dễ gì bị phát hiện, hơn nữa quan trọng nhất, cho dù Hắc Bối Lão Lục có chạy thoát được, người này cũng sẽ không đi báo tin. Mà trọng yếu hàng đầu là Hắc Bối Lão Lục vốn không thân thiết gì với bọn hắn, Phật gia ra tay với người này đầu tiên, cũng sẽ dễ dàng hơn một chút.

Nhưng mà hôm nay, ngược lại hắn lại phải đối mặt với vấn đề nan giải do chính bản thân mình bày ra.

Không thể để cho Hắc Bối Lão Lục rời khỏi Trường Sa, bởi vì nếu như Phật gia xuất quân bất lợi, những biến hoá sau này sẽ không có cách nào dự đoán được, cho nên phải làm cho Lục Gia sống sót.

Hắn không làm được việc này, Giải Cửu hiểu rất rõ, bản thân hắn không thể xuất hiện bên trong một phần nhỏ của vở kịch này được, đối thủ mà hắn phải đối mặt, hoàn toàn khác xa với mấy tên sư gia đầu chó ở trên giang hồ này.

Hắn cần một người có thể làm đối thủ của Phật gia, không muốn để cho người của Phật gia thành công.

Có thể chọn được một người có thể dùng hay không?

Không có, Giải Cửu nhú chặt hai đầu mày, một tia lo lắng phá hỏng được tính dăng lên, thế nhưng rất nhanh thì đã bị ép xuống.

Ba ngày, phải giữ lại người này một ngày rưỡi, không, nửa ngày. Vậy thì, mình chỉ còn có một ngày, để tạo ra một đối thủ cho Phật gia.

Thời gian, vào lúc nào đã trở thành kẻ địch lớn nhất của hắn.

Giải Cửu nhìn lên bàn, nghĩ tới phải chọn người này, trên đầu hắn bắt đầu toát mồ hôi lạnh, hắn không thể nghĩ ra được, cho dù có vài người hợp, hắn cũng không nắm chắc.

Hắn không thể làm việc gì khi chưa chắc chắn.

Hắn không thể ức chế được nỗi lo lắng dăng lên trong đầu, hắn hiểu rõ chuyện hắn đang suy tính là chuyện không thể, không chỉ riêng việc chưa thể khẳng định được tình hình, mà còn là hắn cũng không có ai luôn ở bên cạnh Phật gia trong doanh trại, hắn tính toán một chút thì phát hiện ra hắn hoàn toàn không biết được người nào cả.

Hình ảnh trước mắt, làm hắn không thể nào khiến bản thân mình bình tĩnh lại được, nhịp tim của hắn cũng không nhanh, thế nhưng dường như có một bàn tay khổng lồ gắt gao ép vào ngực của hắn, khiến cho hắn không thể nào hô hấp được.

Hắn vỗ vỗ mặt mình, kéo ngăn bàn, từ bên trong lấy ra một ống tiêm. Hắn hít vào một hơi, đem kim tiêm bỏ vào cồn khử trùng, lại một lần nữa cắm vào mạch máu của mình.

Từ từ, hắn lại yên tĩnh trở lại, hắn đang định để ống chích xuống, lại phát hiện ra ống chích đã không còn nằm ở trong tay mình nữa, không biết lúc nào đã rơi xuống mặt đất.

Hắn cúi đầu để nhặt lên, trước mắt liền tối sầm, hắn ngã xuống.

Chú thích:

Bàn Hoàng hoa lê*: là cái này này

Nói Chuyện

Trời đổ mưa âm ầm, Trương Khải Sơn chưa bao giờ chứng kiến ở Trường Sa lại có một cơn mưa to như vậy. Mái ngói ngoài thư phòng, từng mảnh ngói bị nước mưa rơi vào phát ra tiếng tạch tạch, nếu âm thanh đó không quá mức dày đặc, Trương Khải Sơn còn tưởng rằng tiếng súng đã vang lên.

Trước cái bàn làm việc trong phòng, vẫn còn một người trẻ tuổi ngồi ở đó, đang mở từng phong thư trên bàn ra xem, không biết có phải là do trời mưa quá lớn hay không, mà ánh sáng của đèn bàn rất mờ, khiến cho hắn rất khó chịu. Hắn dừng đọc một chút, từ trên nét mặt không biểu lộ một chút tâm tình nào cả.

Trương Khải Sơn không nói gì, chỉ lặng nhìn cơn mưa xối xả bên ngoài cửa sổ, giống như lấy một tấm vải mỏng phủ lên toàn bộ thành Trường Sa.

Một lúc lâu, người thanh niên kia mới để xuống phong thư cuối cùng, không giống như người bình thường hay làm là thở dài một hơi, hắn lại nhấp một ngụm trà đã nguội, nhíu nhíu đầu mày.

Trương Khải Sơn nghe thấy tiếng động, xoay người lại, hỏi: “Xem xong rồi à?”

Người thanh niên gật đầu, đem bả trà đổ vào một cái bình sứ tinh xảo để bên cạnh, lên tiếng: “Xem xong rồi, giờ giao lại cho ngài chỉnh sửa một chút.”

Trương Khải Sơn nhìn thoáng qua, quả nhiên, cuối cùng tất cả thư tín lúc này đã được xếp thành hai chồng ngay ngắn, ban đầu bản thân hắn xếp thì rất lộn xộn, bây giờ đã được người thanh niên này sửa sang lại rất cẩn thận tỉ mỉ.

Hắn biết không phải do thanh niên kia đọc xong rồi mới sắp xếp lại, mà là do thanh niên trong lúc đang đọc thư, tiện tay mà xếp lên, cứ như vậy chất lên một cách trật tự, gần như thẳng tắp, có thể thấy được từ đó người thanh niên kia có nguyên tắc làm việc vô cùng tỉ mỉ và nghiêm cẩn.

“Xin lỗi.” Trương Khải Sơn nói, “Đáng lẽ mấy cái chuyện này, không phải ai cũng tham gia vào, nhưng tôi vẫn muốn hỏi cậu một chút, tôi nghĩ nếu như là cậu, có lẽ sẽ có biện pháp.”

“Phật gia, thứ lỗi cho tôi nói thẳng.” Giải Cửu nhìn số thư tín ở trên bàn, “Ngài cần phải gọi những người khác qua đây rồi cùng nhau bàn bạc.”

Trương Khải Sơn lắc đầu: “Để cho cậu biết được chuyện này, thực sự có lỗi với cậu.”

Giải Cửu trầm mặc trong chốc lát, gật đầu, rõ ràng là hắn đồng ý với suy nghĩ của Trương Khải Sơn. Hắn dừng lại một chút, nói: “Nhưng mà, cho dù là như vậy, bọn họ vẫn sẽ không hiểu được, tất cả bọn họ đều nợ anh.”

Trương Khải Sơn khoát tay một cái, đương nhiên hắn không muốn tiếp tục dây dưa với vấn đề này nữa, hỏi: “Đã xem xong thư rồi, nói rõ quan điểm của cậu một chút đi.”

Giải Cửu cũng đứng lên, đi tới bên cạnh Trương Khải Sơn: “Trước tiên nói về chuyện cơ bản nhất đi, chuyện cần làm và không làm, tôi nghĩ Phật gia nhất định cũng đã có đáp án.” Hắn nhìn đồng hồ một chút, “Ngài không làm, cũng sẽ có người làm, chuyện này và mong muốn của ngài cũng không có liên quan gì cả.”

Trương Khải Sơn im lặng, Giải Cửu nói: “Thành thật mà nói, Phật gia, ngài cũng không cần quan trọng, đây là một nồi lẩu rất nóng, cá ở trong nồi vốn đã được nấu chín, người khác để cho anh đem nước đến nấu, chỉ vì anh chính là một người tốt có công với xã hội, anh không muốn nấu, đổi một người khác là được.”

“Không quan trọng? Chẳng lẽ chuyện này không phải là nhắm vào xuất thân của tôi sao?”

Giải Cửu cười cười: “Phật gia, ngài cũng không tránh khỏi việc quá để ý đến mình rồi.”

Trương Khải Sơn cũng cười, hắn cười khỏ đến mức chua chát, khiến cho Giải Cửu ngẩn người, hắn vốn nghĩ rằng, suốt đời này của Trương Đại Phật Gia, cũng sẽ không bao giờ có để lộ ra biểu cảm như vậy.

Trương Khải Sơn vừa cười vừa xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Cậu thông minh như vậy, chẳng lẽ cũng không có bất kì biện pháp nào?”

“Mấy loại mưu kế này, trước đây đối thủ đã sử dụng cái gì có lực lượng khá như vậy, Không Minh rất quen thuộc với chuyện lập mưu tính kế, nhưng lại không biết sử dụng thủ hạ của mình.”

Trương Khải Sơn nhắm hai mắt lại, dừng lại một chút, hỏi: “Tôi chỉ hỏi cậu, tôi phải làm gì?”

Giải Cửu không nói gì, chỉ nhìn nhìn đồng hồ của mình, im lặng một hồi.

Trương Khải Sơn vẫn không hỏi, tiếp tục chờ đợi, cuối cùng, Giải Cửu mới lên tiếng: “Con trai của đao phủ phạm phải tội chết, phải lăng trì xử tử, đao phủ sẽ để cho người khác ra tay, hay là tự mình ra tay?”

Trương Khải Sơn quay qua nhìn hắn cười cười, Giải Cửu nhìn hắn, biết mình cần phải nói thêm mấy câu, mới có thể dừng lại cuộc trò chuyện này.

Cho dù là hắn, những lời nói này vẫn phải do dự một lúc, mới nói ra được.

“Phật gia, mấy người chúng ta, cũng đáng nhận được báo ứng như vậy.” Giải Cửu lấy chiếc áo ba-đờ-xuy ở bên cạnh cửa sổ chậm rãi khoác lên người, “Chẳng lẽ chúng ta vẫn còn cảm thấy mình vô tội sao?”

Trương Khải Sơn vẫn không nói gì, Giải Cửu nhìn đồng hồ của mình một lần cuối cùng, xoay người rời khỏi phòng làm việc của Trương Khải Sơn, khi hắn đi ngang qua làm việc, hắn cầm lấy khẩu súng trên tay của Trương Khải Sơn, đề lên một xấp thư trên bàn.

Mà xấp thư đó vô cùng dày, dày hơn so với xấp thư ở bên cạnh rất nhiều.

Chuyến đi này đến Trường Sa làm việc này, trong tay người nào mà không có nợ vài nhân mạng, người nào mà không muốn mình không phải chết một cách vô ích, nhưng mà, trong lòng mỗi người đều hiểu, tính mạng đối với họ mà nói, đã làm nghề này cũng không còn coi trọng nữa, chuyến đi này, giữ tính mạng của người khác cũng giống như nắm giữ chuyện vặt, nhưng mà, bọn hắn cũng đều biết, mạng của mình cũng không đáng giá bao nhiêu tiền.

Bên ngoài trời mưa vẫn nặng hạt, Giải Cửu nhìn cái chậu để dù ở bên cạnh một chút, hắn không lấy dù che, mà trực tiếp đi vào trong mưa.

Trong Mưa

Giải Cửu bước đi trong mưa, mặc kệ trời có mưa to cỡ nào, chiếc áo ba-đờ-xuy trên người thấm nước, càng lúc càng nặng, nhưng hắn hoàn toàn không phát hiện ra.

Đã nhiều năm như vậy, hắn sống vô cùng cẩn thận dè dặt. Mỗi lần hạ một bước chân xuống, ngay cả bụi bay đến chỗ nào cũng phải tính toán. Thế nhưng hiện tại, hắn chỉ muốn trầm mình cùng hai huyết thái dương đang nóng hổi trên đầu dưới cơn mưa này một lát.

Hắn nhớ lại năm đó Tề Lão Bát xem cho Trương Đại Phật gia một quẻ, nghĩ tới hắn cũng vừa mới phát hiện dường như việc này đã dễ dàng làm cho Trương Khải Sơn biến thành một người đàn ông mạnh mẽ đến như vậy, một người đã vứt bỏ danh hiệu Phật gia trên người, mà kiên quyết đối mặt với số phận một mình như vậy.

Hắn vừa đi vừa run rẩy, không biết là do quá sợ hãi khi phải đối mặt tương lai, hay là bởi vì lạnh lẽo.

Nhưng mà hắn luôn tự nói với bản thân mình phải tỉnh táo, hắn nhìn cảnh mưa như trút trong cổ thành Trường Sa này, nhìn những phiến đá quen thuộc ở dưới đường và những người đang tránh mưa, hắn tự nói với mình nhất định phải bình tĩnh.

Một ngày nào đó hắn đi liên tục trong thành Trường Sa mười tiếng đồng hồ, đi từ lúc mưa lớn rồi mưa nhỏ rồi lại lớn, đi từ lúc trời tối đến lúc trời sáng. Hắn đi ngang qua tất cả những nơi quen thuộc, và cả những công thành chưa quen thuộc, suy đoán bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Phía bên trong phát ra đủ loại âm thanh, có lẽ là tiếng mưa rơi khiến cho hắn bị ảo giác, hoặc là hắn thực sự nghe được, Giải Cửu hiểu rõ, người ở bên trong hoàn toàn không biết gì cả: Một con lóc đang đến gần và kết thúc mọi thứ, cùng với những suy tư hằng ngày của bọn họ, những bất đồng cũng sẽ như vậy.

Cuối cùng, hắn dừng lại ở trước mặt Hắc Bối Lão Lục.

Lục gia ngồi ở một góc tường dưới mái hiên, phía sau là một khách sạn bình dân, có thể nghe thấy được tiếng chơi mạt chược ở bên trong phòng khách. Bạch Di tuy rằng không phải là một người phụ nữ đặc biệt thông minh, thế nhưng chung quy so với Hắc Bối Lão Lục vẫn biết cách sử dụng tiền như thế nào. Quần áo trên người Hắc Bối Lão Lục rất sạch sẽ, râu tóc đã được cắt sửa lại, tuy rằng hình thức không phải là rất được, thế nhưng dù sao thì vẫn ra dáng người bình thường hơn rất nhiều. (Đúng là có vợ khác liền :D)

Nhưng mà hắn vẫn thích ngồi ở chân tường, nghe người phụ nữ của mình ngồi bên trong đánh vài vòng mạt chược, có lẽ cái loại hưởng thụ này ngay từ đầu này đã để lại ấn tượng sâu sắc trong hắn. Hoặc là do cuộc sống của hắn quá đơn giản, đơn giản đến mức hoàn toàn không cần phải thay đổi.

Đã bao nhiêu năm rồi, từ lúc Lục gia công người phụ nữ này trở về thành Trường Sa?

Hắn cũng không nhớ rõ, thế nhưng hắn nhớ kỹ một chuỗi dấu chân máu đi vào trong thành, kéo dài một đường không thấy được điểm cuối, đôi giày đơn bạc khiến cho chân của người đàn ông này vì lạnh mà nứt nẻ rất nhiều, vì thế mà những dấu vết đó mới hiện lên trong tuyệt.

Cũng bắt đầu từ lúc ấy, không còn ai gọi hắn là người điên nữa, cho dù là không biết được xuất thân của hắn, nhưng đến khi hắn lên tiếng, cũng chỉ dám gọi là Lục gia. Thỉnh thoảng nếu có vài người đùa ác ý hắn vài câu, luôn luôn sẽ bị một người phụ nữ dùng ngón tay chọc thẳng vào đầu tên đó mà mắng to: “Cái gì mà Lục điên, việc mà Lục điên làm người có thể làm được sao?”

Cuộc sống của Bạch Di sau này rất tốt, bởi vì ai cũng biết, nếu có được Lục gia, sẽ có kết quả như thế nào. Ở trong thành Trường Sa vài năm gần đây không có truyền kỳ gì, chỉ có chuyện này của Hắc Bối Lão Lục mà thôi, mà cũng đã qua một thời gian rất dài rồi.

Nhưng đã đến lúc phải kết thúc.

Giải Cửu thở dài.

Trong lòng hần hiểu rõ, Phật gia cho hần biết chuyện này, nhất định là không muốn hần đưa ra ý kiến, Phật gia là loại người gì, đạo lý đơn giản như vậy, không có khả năng Phật gia nhìn không hiểu được.

Phật gia muốn hần làm những chuyện gì. Hôm nay, cũng chỉ có hần có thể làm được những chuyện đó thôi.

Phải tỉnh táo lại.

Giải Cửu tiếp tục bước đi về phía trước, hần không hề bước đi chậm rãi nữa, mà đã bắt đầu bước đi thật nhanh hướng về phía ngõ nhỏ, đầu óc của hần bị nước mưa xối cho lạnh lẽo, nhưng mà vẫn chưa đủ, hần muốn có được một loại lãnh tĩnh mà từ trước đến nay hần chưa từng có.

Trương Đại Phật Gia

Trên bờ sông Tùng Hoa vạn dặm đã bị đóng băng, khí lạnh tỏa ra từ trên mặt sông bay lên con đê ven bờ, dường như cũng muốn làm cho tất cả mọi thứ đông cứng lại.

Trên bờ đê đã kết một tầng băng mỏng, không biết là do hơi nước xông lên mà ngưng tụ thành, hay là do lớp tuyết còn lại sau khi được xúc đi.

Trương Khải Sơn khoác một chiếc áo ba-đờ-xuy màu đen, toàn thân từ trên xuống dưới đều ăn mặc rất chỉnh tề, nhưng vẫn cảm giác như nhiệt độ trên người đang bị hơi lạnh của sông băng truyền vào người làm mất đi.

Lâu lắm rồi không trở về mảnh đất này, rốt cuộc vẫn chẳng còn thấy được một chút quen thuộc nào? “Nếu không thì hay là cứ trở về đi?” Câu Ngũ sau lưng nói. Hần đã bị đông cứng không khác gì một con chó chết. Ở vùng Đông bắc này, quả nhiên không phải là nơi mà một người có thân thể như hần có thể tới được.

“Ngày mai sẽ đi, đã đến nửa tháng rồi, cũng chưa được đi dạo xung quanh, nếu như ngày hôm nay còn không đi ra ngoài nhìn một chút, thì sau này không biết đến năm tháng nào mới có thể trở lại

đây nữa.” Trương Khải Sơn nói, “Nếu như cậu không thể chịu lạnh nổi nữa, thì tự mình đi về trước đi.”

“Như vậy sao được, bây giờ anh chỉ có một mình, hơn nữa không đi theo anh, nếu như tôi tự mình trở về, thủ hạ của anh sẽ không đánh chết tôi chứ.” Chân của Cầu Ngủ rất nhỏ, bước đi loạng choạng trên nền tuyết nói, “Không có sao đâu, tôi sẽ đi theo anh, dù sao thì ngày mai mới đi, thật sự là tôi sẽ không bị đông chết đúng không?”

Trương Khải Sơn cũng không để ý đến hắn, chợt thấy trên mặt sông có một điểm đen nhỏ, hắn lấy cây quả trượng của mình gõ một cái, có vẻ phát hiện lớp băng trên mặt sông đủ dày để dẫm lên, liền từng bước hướng về phía mặt sông mà đi tới.

“Áy áy áy áy, Phật gia, anh đi đâu vậy?” Cầu Ngủ đuổi theo, Trương Khải Sơn trả lời: “Ở xa xa phía bên kia có người đang câu cá trên băng, đi, đi qua bên đó một chút xem thử hắn ta thu hoạch thế nào.”

Cầu Ngủ ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy điểm đen trên mặt sông nằm ở phía hạ lưu cách đây vô cùng xa, không khỏi lú lười. Vừa mới chập chập một cái, tức khắc một luồng hơi lạnh buốt xông vào trong cổ họng hắn, thiếu chút nữa là đông luôn thành cục trong bụng rồi.

Quả nhiên là Phật gia, tính tình thực sự quá là thất thường, hắn nghĩ thầm. Trương Khải Sơn và Nhị gia khác nhau, Nhị gia tính tình rất “phong hoa tuyết nguyệt”, có rất nhiều việc đều có thể cùng nhau nói chuyện được, còn Trương Đại Phật gia lại luôn coi bọn họ không khác gì đứa trẻ, rất khó trao đổi điều gì cùng hắn. Trong Cửu Môn, cũng chỉ có Nhị gia có thể lên tiếng nói chuyện với người này, còn những người khác khó lòng mà đoán được được rốt cuộc là Phật gia đang nghĩ cái gì.

Dọc đường đi không va cái này thì đụng cái kia, hết vấp ngã thì lại trượt chân vòng vòng làm cho hắn sứt đầu mẻ trán, lúc đó Cầu Ngủ chợt phát hiện rằng bản thân mình rất may mắn khi đã lớn lên ở phương Nam, nếu tới phương Bắc này với chút bản lĩnh của bản thân hắn thì hắn là đã bị người khác giết chết từ lâu rồi. Ở chỗ này ngay cả bước đi cũng còn phải học nữa là.

Khi tới được chỗ người đang câu ở trên băng kia, hắn đã cảm thấy mình nhất định sẽ chết trên sông Tùng Hoa này, liền thấy ở trước mặt một ông già có đục sáu bảy cái lỗ trên mặt băng, rồi ngồi ở đó câu cá.

Cầu Ngủ đang định đi tới hỏi thu hoạch như thế nào một chút, thì bị Trương Đại Phật gia ngăn cản, bọn họ ở sau lưng ông lão kia, chỉ còn cách chỗ đó có mười mấy thước xem chừng đi chút nữa là tới, chợt Trương Khải Sơn liền xoay người nói với Cầu Ngủ: “Quay về thôi.”

“Sao không hỏi cái đã, vậy thì mới có thể biết được chứ?” Cầu Ngủ hỏi.

“Cần phải nhìn ra được chút gì mới biết sao?” Trương Khải Sơn cười cười, vỗ mấy cái lên lưng Cầu Ngủ.

Cầu Ngủ chẳng hiểu gì cả, nhưng có thể quay về là hắn đã mừng như mở cờ trong bụng rồi, lập tức đi theo.

“Lão Ngủ, lần này cậu tới Đông Bắc để làm gì vậy?” Trương Khải Sơn đi được mấy bước, chợt nhớ ra một điều, vừa đi vừa hỏi Cầu Ngủ, “Tôi nhớ là cậu đã thu tay lại rồi mà, đúng không?”

“Không phải tôi tới Đông Bắc để làm gì cả, chỉ vì tôi đợi nổi ở Trường Sa nữa rồi.” Cầu Ngủ nói.

Trương Khải Sơn dừng một chút, hắn biết chuyện của Cầu Ngủ, hỏi: “Vậy thì vì sao hết lần này tới lần khác cậu cứ đi đến Đông Bắc vậy?”

“Đây không phải là do anh đang ở Đông Bắc sao? Tôi tới tìm anh để hỏi một số chuyện.” Cầu Ngủ nói, “Tôi biết là mình phải đi Hàng Châu rồi có thể sẽ không bao giờ... quay lại Trường Sa nữa. Nếu không, tôi có đi Hàng Châu cũng sẽ không yên lòng được đâu, cho dù bản thân tôi không sao hết, ngộ nhỡ có làm liên lụy đến những người khác, tôi cũng không thể được xem là không có lỗi với bọn họ, anh hiểu rõ mà.”

Trương Khải Sơn thở dài, bước chân chậm lại: “Hỏi tôi vấn đề này, vì sao mấy ngày hôm trước cậu lại không hỏi, bây giờ mới hỏi?”

“Không phải vấn đề nào cũng có thể dễ dàng mở lời ra hỏi như vậy được.” Cầu Ngủ nói. Đúng hơn là hắn vẫn đang do dự không biết có nên hỏi hay không, nhưng mà đột nhiên Trương Đại Phạt gia lại nhắc tới, hắn cảm thấy tốt nhất vẫn nên hỏi xem thế nào.

Hắn đi đến Đông Bắc, một phần vì nơi này đang là mùa đông, tương đối tốt để ẩn thân, mặt khác là vì, hắn thực sự cần một câu trả lời.

Trương Khải Sơn dừng lại, dù đang đứng ở giữa sông Tùng Hoa, hắn vẫn quan sát xung quanh một chút, nói: “Vậy cậu hỏi đi, lúc này, chỉ có hai người chúng ta thôi.”

“Vì sao?” Cầu Ngủ nói, “Vì sao anh không buông tha cho bọn họ? Chỉ cần anh động tay động chân một chút, Trường Sa cũng sẽ không thảm như vậy. Anh không phải là một người vô tình vô nghĩa, trong số những người đó có rất nhiều người trước đây đều là thủ hạ của anh, anh cứ như vậy nhìn bọn họ chết sao? Thật sự là đã chết hết rồi, anh không biết sao? Lần này thực sự là đã chết hết rồi.”

Khi Cầu Đức Khảo rời khỏi Trường Sa, đã đem danh sách tất cả kẻ trộm mộ ở trong thành mà vạch trần ra hết. Trương Khải Sơn biết toàn bộ tình hình bên trong, tự mình giám sát, cũng không có kẻ đến chút tình riêng mà làm việc nương tay một chút, toàn bộ trộm mộ thành Trường Sa đều chết sạch sẽ, có rất nhiều người đều là thủ hạ của Trương Đại Phạt gia.

Nhưng điều khiến cho Cầu Ngủ vô cùng đau khổ chính là, khi lính của Trương Khải Sơn tới cửa bắt người, vừa nhìn thấy đó là quân lính của Trương Đại Phạt gia, thì không có bất kì người nào phản kháng, tất cả mọi người đều nghĩ rằng Trương Khải Sơn sẽ cho bọn họ một con đường sống, cũng không có ai muốn làm cho Trương Khải Sơn khó xử.

Nhưng mà tất cả đều chết hết, vào thời điểm họ bị xử bắn, rất nhiều người đến chết cũng không tin, đây là Trương Khải Sơn làm.

Trương Khải Sơn không nói lời nào, hắn suy nghĩ thật lâu, mới hỏi Cầu Ngủ: “Cậu hận tôi sao?”

“Không phải tôi hận anh.” Cầu Ngủ nói, “Chỉ là tôi không biết rốt cuộc anh muốn đạt được chuyện gì? Tôi chỉ biết là, tất cả thủ hạ đều coi anh giống như thần thánh vậy, chỉ cần anh động tay một chút là đã có thể cứu vãn được sự tình, nhưng anh cũng không làm, phụ nhân của Nhị gia cũng vậy, Lão Lục cũng vậy, thủ hạ của anh cũng vậy, rốt cuộc anh đang tìm kiếm cái gì chứ?”

Trương Khải Sơn im lặng nhìn xuống đôi giày đang dần kết băng ở trên mặt sông này giây lát mới nói: “Trở về Hàng Châu đi, những chuyện này cũng hãy cố mà quên hết.” Nói rồi xoay người đi lên trên bờ.

Cầu Ngủ không đi cùng hắn, chờ cho đến khi Trương Khải Sơn đi được vài chục bước, hắn mới hét lớn: “Rốt cuộc là vì sao chứ??!! Anh tùy tiện cho tôi một lý do cũng được mà, kiếm một cái cớ thôi là được!”

Trương Khải Sơn khoát tay một cái, trong lòng hắn rất yên lặng, có áy náy sao? Trong lòng hắn đã không còn có thể chứa nổi những thứ đó được nữa rồi.

Không có ai biết vào buổi tối hắn ra lệnh bắt người ngày hôm đó, hắn đã cầm súng lục nhắm ngay huyết Thái Dương của mình. Hắn suy nghĩ rất nhiều và cảm thấy việc đó cũng giống như một buổi ca diễn hí khúc, đâu có dễ dàng để nói ra, nhưng hắn có thể phụ thiên hạ cũng không được phụ giai nhân, hắn cũng đã nhiều lần muốn mình giống như một tên ăn xin, chỉ cần ôm một cây đao là có thể yên bình mà ngủ.

Đáng tiếc là không được như vậy.

Đúng vậy, hắn có lý do của mình, nhưng cho dù có nói ra đi nữa, cũng sẽ không thay đổi được cái gì cả.

Khi Trương Đại Phạt gia đi lên bờ đê rồi, quay đầu lại nhìn đến trung tâm sông Tùng Hoa giây lát. Điều mà hắn mong muốn chính là thấy được Lão Ngủ vui vẻ nhất, thấy Lão Ngủ được giải thoát nhất, không muốn người khác căm thù nhất, lại đi tới Đông Bắc, chỉ là đến tìm một lý do để không hận hắn thôi sao.

“Cho đến cuối cùng vẫn có người bị người khác hận.” Trương Đại Phạt gia lẩm bẩm nói một câu, nhắm chặt hai mắt.

“Sau này vĩnh viễn sẽ không gặp lại.”

(Hoàn Lão Cửu Môn)

Hồi ức Cửu Môn.

Editor&

“Nhị gia, chuyện này không có ngài không được, là việc quốc gia đại sự đó.” Một vị thư sinh giữ lấy tay Nhị Nguyệt Hồng, hai mắt đỏ bừng. Nhị Nguyệt Hồng nhìn Nha Đầu đang ngồi thêu trong nhà: “Cậu thấy cô gái kia chứ?”

“Tôn phu nhân-”

“Trên đời này, khiến ta phải hi sinh tính mạng để bảo vệ, chỉ có mình cô ấy mà thôi. Quốc gia gì chứ, dân tộc gì chứ, nếu như không có cô ấy, với ta thì đâu còn ý nghĩa gì?”

“Lão gia, ngài thấy súc vật sa tanh này thế nào?”

“Phu nhân thích thì cứ mua đi.”

“Là em muốn lão gia cho em một chủ ý, tình thế rồi ren như vậy, đâu còn như trước đây nữa, không chọn bừa được đâu.”

“Nói phải.” Nhị Nguyệt Hồng buông bức thư xuống rồi đặt nó trước ngọn nến mà đốt đi.

“Vì sao vậy?” Phu nhân có chút kinh ngạc.

“Không phải là tin tốt gì, đốt đi là quên được.” Nhị Nguyệt Hồng cười cười: “Ây, chất sa tanh này đẹp quá.”

“Nhị gia, rốt cuộc em có gì kém cô ấy? Cô ấy hạ đầu được sao? Cô ấy đẹp bằng em sao? Cô ấy có ân ái trên giường được như em không? Em toàn tâm toàn ý với ngài như vậy, ngài lại chẳng buồn liếc em lấy một lần, nhìn em đi!”

Nói rồi tiểu thư Hoắc gia đột nhiên xé toạc vạt sườn xám trên người, tấm thân trắng nõn như băng ngọc hiện ra trước mặt Nhị Nguyệt Hồng, Nhị Nguyệt Hồng nhàn nhạt mà đặt chén rượu xuống, cởi áo khoác của mình ra choàng lên cho nàng, “Em phải hạ mình như vậy sao? Là ta chỉ thích ăn một bát mì dương xuân* mà thôi.”

“Nếu giờ không làm chuyện này. E rằng đồ sẽ bị đem khỏi nơi cất giấu của bọn họ.” Trương Khải Sơn đẩy cái bàn đèn ra, “Nơi này, chỉ có công phu của Nhị gia mới có thể đi vào, chúng ta lo liệu trận này cũng chính vì đây có thể là cơ hội cuối cùng.” Nhị Nguyệt Hồng đứng trong góc, nghe Trương Khải Sơn sắp đặt, một người trẻ tuổi cạnh bụng tới một điều thuốc.

“Nhị gia, chuyện của phu nhân, thật đáng tiếc.”

“Giải Cửu, cậu nghĩ vậy có đáng không?” Nhị Nguyệt Hồng chợt hỏi.

“Toàn gia Trương Khải Sơn đều đã ở đây, chỉ cần anh đáp ứng hát khúc này, anh muốn tính mạng của cả nhà tôi thì mời anh cứ lấy. Con cháu Trương gia, quỳ hết xuống cho ta!” Trương Khải Sơn nâng vạt áo, hai đầu gối khụy xuống đất, Trương gia người trên kẻ dưới một trăm mạng, hết thầy

cùng quỳ phục trước mặt Nhị Nguyệt Hồng. Ánh mắt Nhị Nguyệt Hồng nhìn Trương gia bọn họ cứng rắn như bàn thạch, lại ngửa mặt lên trời mà than:

“Trương Khải Sơn, ngươi điên rồi, điên thật rồi!”

“Đại phật gia, anh rõ ràng có thể cứu được, vậy vì sao thấy chết lại không cứu chứ!” Nhị Nguyệt Hồng trên lưng công Nha Đầu, quỳ gối trước đại sảnh nhà Trương Khải Sơn, đã ba ngày ba đêm, vị phu nhân tựa sát sau lưng kia người đã sớm lạnh băng.

“Cô ấy không chết, tất sẽ liên lụy tới hàng ngàn hàng vạn bách tính, lấy một người để giữ lấy mạng cho cả dân tộc chúng ta, có ác nghiệt tới muôn lần chết, tôi cũng phải làm!” Trương Khải Sơn trước mặt thần nhiên nói.

“Phật gia, tôi mang người quay về Nhật Bản, cậu đã đóng góp cho chúng tôi nhiều như vậy, Thiên hoàng sẽ không quên-” Lời viên đại tá kia nói còn chưa dứt, một mũi dao găm đã xuyên vào lòng ngực hắn.

“Ngươi!”

“Đừng lên tiếng, để ta được hưởng thụ chút cảm giác này”

Lưỡi dao khuấy động trong lòng ngực gã người Nhật, Bán Tiệt Lý che miệng hắn. “Chết chậm một chút, thật từ từ thôi.”

“Lão Lý, chính sự quan trọng hơn.” Trương Khải Sơn trở tay một đao cắt đứt yết hầu viên đại tá.

“Hoàn thành, chúng ta đã đưa được đồ tới Trùng Khánh. Giờ chỉ còn tiền chân Nhị gia khỏi thành nữa thôi.” Giải Cửu đứng ven đường nhẹ giọng nói với một tên ăn mày: “Lục gia, ngài mang theo mười người, cứ một người là mười đồng. Cửa Đông Môn một mạng cũng không bỏ sót.”

Hắc bối lão lục giơ tay lên, mũi dao lập tức xâu lấy chuỗi tiền trên tay Giải Cửu: “Tiền của ta, người không cần.”

“Lục gia!” Lão Lục đẩy hắn sang một bên rồi đứng dậy, miệng hát khê, lão đảo nghiêng ngả nhắm hướng Đông Môn mà tới.

Ngày quốc khánh, Nhị Nguyệt Hồng và Trương Khải Sơn đứng dưới cửa lầu, máy bay bay ngang qua bầu trời, bên dưới nổ vang một tràng pháo tay nhiệt liệt, Nhị Nguyệt Hồng nhìn máy bay một lát, hỏi: “Muốn tôi cùng lên lầu không?”

Trương Khải Sơn lắc đầu, châm thuốc: “Lần này không được may mắn như trước. Tôi tự lên được rồi.”

Nhị Nguyệt Hồng nhìn ra khoảng sân rộng lớn hỏi: “Đáng không?”

Trương Khải Sơn không trả lời, chỉ vỗ vai Nhị Nguyệt Hồng, chân bước lên lầu.

“San phẳng ba phần đất ở đây, nâng lên cao nửa thước nữa.” Giải Vũ Thần chỉ huy thợ thuyền.

“Cái này, thực không hợp quy củ mà.”

“Nhị gia gia đã căn dặn cẩn kẽ, bớt nói nhảm đi, không muốn tiền công à.” Tiểu Hoa liền mắng, mọi người lập tức nhận lời. Tiểu Hoa nhìn về phía chiếc quan tài, nó đã phải đợi ở đây hơn nửa thế kỷ rồi.

Hắn khẽ mỉm cười một cái, “Đừng vội, người đó sẽ tới ngay thôi.”

“Nhị gia, người xem con tư thế đúng chưa?”

“Được, đi một vòng xem nào”

“Con không muốn, Nhị gia gia còn chưa đặt nghệ danh cho nữa mà. Người đồng ý với con đi đã.”

“Tiểu tử này, nói cái gì mi cũng nhớ rõ. Được được, ta sẽ đặt cho mi một nghệ danh. Cha mi tên Giải Liên Hoàn, mi tên Giải Vũ Thần, hay là gọi mi là Giải Ngữ Hoa đi?”

“Là có ý gì ạ?”

“Giải Ngữ Hoa càn kiêu Đóa Đóa”

“Không hiểu đâu, con không muốn, đặt lại cái khác đi mà.”

“Chết hết rồi, tất cả mọi người đều đã chết hết.” Trong trại an dưỡng Cách Nhĩ Mộc, Trương Khải Sơn nhìn lá thư trên bàn. Nhắm hai mắt lại, “Đáng không chứ?” Lời lão Nhị từng ghé vào tai hắn mà nói, Trương Khải Sơn khoát tay áo, nhìn trên vách tường, bức ảnh đen trắng chụp vợ con treo đó, bên ngoài máy phát thanh vang lên một khúc nhạc thê lương

“Quản đốc, những tài liệu này làm sao giờ? Còn dùng tới không?”

“Đốt đi.”

Trương Khải Sơn tháo khung ảnh trên tường, ôm vào lòng ngồi xuống, hai mắt nhắm nghiền lại. Đây là món mỳ Dương Xuân nhé :D (Hấp cmn diêm thị giác nhau đê :D)

Ngô gia toái niệm

Giới thiệu:

Phần này nói về Ngô gia- Gia tộc cute nhất hệ mặt trời, chuyện chẳng là có ba anh em nhà kia, vì chút việc phải về nhà lại căn nhà cũ ở Trường Sa, do lão tam một mực không chịu về nên lão nhị đành phải dùng cách giao dịch, ở khu nhà cũ có một gian phòng bí mật, bên trong chứa một thứ mà không-ai-biết-là-cái-gì, lão nhị hứa nếu lão tam chịu về thì sẽ nói cho lão tam biết cách vào đó. Lão tam vì thế mà cũng theo về để xem thứ không-ai-biết-là-cái-gì đó là-cái-gì. Dưới đây là toàn truyện.

“Chú thôi đi được chưa, khó lắm mới có ngày này, lão cha cũng đang rất nhớ chúng ta mà.” Ngô Nhất Cùng lời nói có phần cầu khẩn, nhìn Ngô Tam Tĩnh, “Mấy chuyện không vui cũng qua lâu rồi.”

“Lão đại, đừng nói nữa, mấy thằng già đó mà không đến nhờ cái thứ ở nhà chúng ta ra, lão tử một ngày cũng không thêm bước chân vào.” Ngô Tam Tĩnh uống một ngụm trà. Ngô Nhất Cùng liếc sang Ngô Nhị Bạch, người kia mới tắc lưỡi một tiếng: “Lão tam, nếu không hay thế này đi, chúng ta làm một giao dịch nhé?”

“Cứ nói đừng ngại”. Ngô Tam Tĩnh cười thầm trong lòng: “Không ngoài dự liệu, lão nhị cũng phải xuống nước với mình mà.” Ngô Nhị Bạch châm một vòng nhang thơm, đặt lên trên kệ: “Nhà thờ tổ của chúng ta là một căn phòng bị gạch xây kín, cậu hẳn là cũng rất muốn biết bên trong đó có vật gì phải không?” Ngô Tam Tĩnh nghe vậy thì cười: “Nếu tôi đi, anh sẽ nói cho tôi biết cách để vào trong căn phòng kia chứ?”

“Chấp nhận giao dịch không?”

“Đùa với tôi là tôi trở mặt đấy.”

“Gian phòng đó là thế nào vậy? Mấy đứa nói mà anh nghe chả hiểu gì hết?” Từ trong phòng bước ra, Ngô Nhất Cùng mới hỏi Ngô Nhị Bạch. Ngô Nhị Bạch nắm một nắm thóc ra sân vãi cho gà:

“Anh từ bé đã quá thật thà, không giống em và Tam Tĩnh, thích đi khắp nơi gây sự. Chủ cũ của khu

nhà chúng ta ở ngày trước, vô cùng kỳ quái, trong nhà ấy, có một chỗ mà người thường nhìn không thấy được.”

Vùng núi Trường Sa.

“Chú vừa ngủ gật.” Ngô Nhất Cùng bám chặt lấy cái tay vịn trên cửa sổ xe.

“Không có.” Ngô Tam Tỉnh đáp,

Ngô Nhất Cùng: “VẬY CÁI KÍNH CHIẾU HẬU BÊN PHẢI ĐÂU RỒI?”

“Không phải nó ở đằng kia à.”

“Nói dối! Nó vừa bị va vào một chiếc bán tải rơi mẹ rồi!”

“Không sao mà, dù gì chúng ta cũng không thể đổi xe đâu.”

“Chú làm cái gì cũng luôn ba lằng nhằng như thế, bao nhiêu tuổi đầu rồi mà còn không chịu sửa tính đi.”

“Đừng lo mà.”

“Anh không mang theo chị dâu đi cùng, chị dâu cũng không ý kiến à?” Ngô Nhị Bạch rót trà: “Em có thấy chị ấy không vui cho lắm”

“Cô ấy đâu có thích về quê, hơn nữa là do Tiểu Tà lên đại học không còn ở cạnh cô ấy nữa, cô ấy còn chưa quen thôi, tới đây thì sẽ ổn.” Ngô Nhất Cùng đáp, nói xong lại nhìn sang Ngô Tam Tỉnh đang ngồi đón xe bên kia, cạnh đó là con Audi của hắn, vừa bị đâm vào một gốc cây hòe, đầu xe vẫn không ngừng bốc khói.

“Đó là cái gì vậy?” Ngô Nhất Cùng chỉ vào cây hòe già kia, Ngô Nhị Bạch đứng lên, đi tới thấy dưới lớp vỏ cây bị xe đâm tới trầy ra, ở đó có cái gì kỳ quái lắm.

“Đây...” Lão nhị tiến tới, cạy lấy một cục, “Mạt sắt”

“Ày, sao trong vỏ cây có mạt sắt được?”

“Cây già nở hoa, nó chắc cùng loại với Thường Thiết Thụ.”

“Hắn là ai?”

“Là chủ bán cái nhà cũ cho chúng ta đó.”

“Hồi năm sáu tuổi chúng ta đều biết là cây trong nhà mình đều có mạt sắt, trước kia Thường Thiết Thụ đã trồng lên chúng, cũng vì cái thói quen đồ mạt sắt vào trong thân cây nên hắn mới được đặt cho cái ngoại hiệu ấy.”

“Vì sao hắn lại làm thế, có gì hay chứ?”

“Thiết thụ khai hoa, được ví như một chuyện rất khó diễn ra, thấy cha thường nói, hắn luôn muốn làm một chuyện vô cùng khó thực hiện là khiến cho thiết thụ ra hoa, nhưng về sau vẫn toàn thật bại.”

Ba anh em đi bộ bốn km trên đường núi, rốt cục cũng tới được cửa thôn, trời đã chuyển tối đen, vào thôn, khắp nơi chớ sủa râm ran.

“Tôi đã nói là thôn này chẳng có lương tâm gì cả mà, chỉ có lũ chó là có lương tâm thôi.” Ngô Tam Tỉnh nói.

Ngô Nhị Bạch tiếp: “Hy vọng là chúng nó không biết ngày trước thằng nào nghịch dại đi buộc pháo vào đuôi ông nội chúng nó rồi cho nổ.”

“Nói cũng đúng, chó ở đây cơ bản đều cùng loại với con “Thiếu Gia” của nhà chúng ta.”

Ba người đi tới dưới một tàng cây ở đầu thôn, ở đó có đùn lên cái ụ đất nhỏ, bên trong là nơi yên nghỉ của “Thiếu Gia”. Ba người nhìn nhau, Tam Tỉnh mới nói: “Lão tứ à, lão nhất, lão nhị, lão tam chúng ta tới thăm mày đây. Mày ít nhất dưới đó cũng phải làm trùm chó, đừng để Ngô gia chúng ta

mất mặt.” Nói xong ba người cùng nở nụ cười, phảng phất nhớ về cái thời mà có ba cậu nhóc và một chú chó cùng nhau nô đùa.

“Đi thôi”. Nhất Cùng vỗ vỗ bọn họ, “Còn phải dọn dẹp trong gian nhà kia nữa.”

Ngô Tam Tỉnh nặng nề thiếp đi, Ngô Nhị Bạch ngồi trên giường nhắm mắt dưỡng thần, Ngô Nhất Cùng cầm cây lau nhà, đang một mình dọn dẹp trong phòng khách nhà cũ. Nhà cũ Ngô gia có rất nhiều gian, gian này xây ngay mặt đường, là nơi nhân khí nhiều nhất, bên trong gian phòng không có điện đóm gì, nên cứ ở như vậy cả buổi tối, căn bản là không thể làm được việc gì cả. Dọn xong thì trời cũng bắt đầu hừng sáng, Ngô Nhất Cùng nhìn gian nhà sạch sẽ, bỗng bất giác nổi da gà.

“Anh xác định là mình thấy trên giường có hai người nằm chứ?”

“Xác định, cậu thì ngồi trên giường, lão tam nằm đó ngủ, đắp chăn, tay thò ra ngoài. Nhưng anh thấy trong chăn thò ra những ba cái tay. Ngoài hai cái của lão tam thì còn một tay hình như là tay con gái.”

Ngô Tam Tỉnh nói: “Làm gì có chuyện đó, chắc anh dọn mệt quá nên ảo giác thôi.”

“Chắc chắn không phải ảo giác.” Ngô Nhị Bạch nói, “Mở chăn ra mà nhìn.”

“Chăn này lấy ở đây vậy? Máy thứ này là cái quái gì chứ?” Ngô Tam Tỉnh sắc mặt trắng bệch. Ngô Nhị Bạch nấn nấn trong chăn bông: “Những thứ này là dịch nhầy của người chết, chăn này từng dùng để quấn du thi.”

“Du thi?”

“Một loại thây khô, trong người có chất nhầy do phân hủy tràn ra ngoài, bao lấy thi thể, khiến cho quá trình phân hủy bị ngưng trệ, sau đó mới từ từ bị ăn mòn.”

“Chăn này lấy ở đâu ra?” Ngô Tam Tỉnh chỉ chỉ trong góc, bên kia có một cái tủ cũ.

Trong tủ tất cả đều là chăn, có vài cái bị chuột gặm xơ xác. “Những thứ này không có vấn đề gì. Chúng không phải là của nhà mình. Chắc là của Thường Thiết Thụ.” Nói xong, Ngô Tam Tỉnh nhìn Ngô Nhị Bạch một lát, “Lão nhị, chẳng lẽ nó và chuyện kia có liên quan sao?”

“Có thể, chúng ta đã không tính tới cái này?”

“Chờ chút, mấy đứa biết cái gì phải không?” Ngô Nhất Cùng hỏi.

Ngô Nhị Bạch đáp: “Đây là một thử thách mà ngày trước cha ra cho chúng đệ.”

“Lão tử cái gì cũng không định giải thích cho anh đâu, vì thế nên anh mới không biết việc này, hai người bọn tôi, cha muốn xem ai trong chúng tôi có thể vào nghề, nên cho chúng tôi một thử thách.”

“Thử thách cái gì?”

“Trong căn phòng này, có một gian mà người thường không thể nhìn thấy, là lợi dụng kết cấu đặc biệt của phòng ốc mà giấu đi, buổi tối lần đó, chúng ta phải tìm ra nó”

“A, vậy trong nhà này quả có gian phòng như vậy sao?”

Ngô Nhị Bạch quay đầu lại nói: “Lão tam dùng ba ngày, em chỉ mất mười phút liền tìm được gian nhà đó.”

“Ai da, đừng có điều, không phải như anh nói đâu.” Ngô Tam Tỉnh lập tức phản bác.

Ngô Nhị Bạch gật đầu: “Đúng, cũng không phải anh nói điều, chỉ là vì trước khi làm việc này, anh đã cảm giác gian phòng đó tồn tại, vì thế mà lão cha nói anh lập tức sẽ phát hiện ra, sau đó lão cha không cho anh đi, nói anh nhãn lực rất cao, dễ gặp nguy hiểm.”

“Nhưng mà lão cha không ngờ là. Kỳ thực anh đã phát hiện gian nhà ấy chỉ sau có mấy giờ, tìm được nó rồi thì cũng biết cách để đi vào đó. Nhưng mà khi ấy anh còn nhát gan, không dám đi vào.” Ngô Nhị Bạch nói, “sau khi kiểm tra, anh có hỏi lão cha, gian nhà này rốt cuộc có cái gì. Lão cha

không nói, lúc này anh mới quyết định phải điều tra tới cùng. Anh liền đi tìm một người thật lớn gan.” Cùng lúc đó Ngô Tam Tinh nhắc tay: “Tôi”.

“Tôi vào gian nhà này nhưng bản thân chưa biết, người tên Thường Thiết Thụ kia rốt cuộc muốn làm gì.” Ngô Tam Tinh châm thuốc, “Lão đại anh cũng đừng suy nghĩ, thứ bên trong phòng đó, anh thấy liền phát điên ngay.”

Ngô Nhất Cùng vào bếp nấu nướng ba giờ liền, đổ hơi quá tay muối, mấy lão nhân ăn có phần nhúu mày, nhưng mà còn có rượu nhắm, mặn một chút cũng không sao. Ngô Tam Tinh rót cho mấy ông già trong nhà uống tới thất điên bát đảo, Ngô Nhị Bạch ngồi ôm đùi nhóc mới được một tuổi không biết của họ hàng thân xơ nào, đỡ đứa bé xem mình cho gà ăn. Ngô Nhất Cùng cời tạp dề đặt lên bàn rồi nhận bát rượu từ tay Ngô Tam Tinh, nhưng đầu óc không đặt ở bàn rượu.

Ngô Nhị Bạch đỡ hai người kia vút lên giường, cả gian nhà nồng nặc mùi rượu, hai người kia được Nhị Bạch và mấy người thân ở bốn gia vận sức chín trâu hai hổ mới khiêng được về đây. Ngô Nhị Bạch vừa tạm biệt với mấy người bọn họ, đóng cửa phòng lại, quay đầu đã thấy Ngô Tam Tinh ngồi góc dậy, châm thuốc: “Được rồi, rượu cũng đã uống, anh có thể làm tròn lời hứa được chưa.”

Ngô Nhị Bạch nhìn lão đại của mình một lát mới nói: ” Lão đại quả thực đã uống rất nhiều.”

“Turu lượng của anh ấy thế nào, anh có phải là không biết đâu.”

Ngô Nhị Bạch cầm đèn pin đi trước, Ngô Tam Tinh ôm chân đi phía sau. Hai người đẩy cửa đi ra ngoài xong nhẹ nhàng khép cửa lại, đi vào sâu trong khu nhà cũ. Một giây sau đó, Ngô Nhất Cùng cũng ngồi dậy. Lão đại ngồi trên giường một lúc, mùi rượu đã tản đi ít nhiều rồi mới len lén bước theo hai người kia.

Ngô Nhất Cùng trước đây chưa từng nghĩ rằng, gian nhà cũ nơi mà mình từng sống một quãng thời gian rất dài hồi nhỏ, vào nửa đêm lại trở lên kinh khủng như vậy. Ánh trắng trắng bệch bắt đầu rọi qua những song cửa vuông sập xệ, chiếu tới hành lang, đi qua đường như có cảm giác nơi đó kết lại thành một tầng sương lạnh. Lão nhị đi rất nhanh, ánh đèn pin leo lét phát ra càn càn khiến lão đại thêm khủng hoảng tinh thần.

Trước mắt là một bức tường gạch hết sức bình thường, ánh trắng đối diện với lầu gác rọi vào, in ra hai bóng người thậm thụt trên mặt tường.

“Mau nói cho tôi biết, làm thế nào vào được gian phòng này? Ba thứ trong đó rốt cuộc là cái gì?”

Ngô Tam Tinh hỏi.

Ngô Nhị Bạch vượt mặt tường: “Cậu không muốn đoán thử một lần sao?”

“Đoán cả chục năm rồi. Tôi đã sớm không còn ý định đó nữa.”

Ngô Nhị Bạch cười cười: “Vậy cậu vào xem đi.”

Bên trong là một gian phòng vô cùng đơn giản, chỉ có mười mấy mét vuông. Ở đó chẳng có gì, chỉ một khoảng tối om, bùn đất tỏa ra khiến cho không khí vẫn lên mùi ẩm thấp, chỉ có ba cái chum nước to vô cùng cũ kỹ đặt quanh, chúng dễ phải cao bằng thân người.

“Người đâu rồi?” Ngô Nhất Cùng bật lửa lên, lão đại thấy Ngô Nhị Bạch cầm đèn pin vào phòng, kết quả là người không thấy đâu nữa- chẳng lẽ là chui vào trong chum nước rồi?

Ngô Nhất Cùng ghé sát vào miệng chum, cố sức kẹp miệng chum vào vách, hai chân bám chặt lên thành chum, soi bật lửa vào bên trong đó. Lão đại thấy trong chum nước kia, chứa đầy một thứ dầu đặc quánh màu trắng, bao ngoài lớp dầu ấy là một tầng giống như sợi bông vậy. Hình như là một mớ rễ cây. Dầu đặc không có mùi gì, lão đại dùng tay ấn thử vào trong đó, thấy nó cứng như đá.

Ngô Nhất Cùng không nhận ra là cánh cửa sau lưng mình đang từ từ khép lại. Lão đại nhảy xuống chum nước, đang lúc trăm tư không thể giải nổi ấy, cũng không phát hiện ra được cửa vào ở xung quanh, dưới ánh lửa bé tí, chỉ thấy bốn phía vách tường giống nhau như đúc.

Ngô Nhất Cùng bò lên trên cái chum nước thứ hai, soi bật lửa vào trong tìm kiếm, lúc này chum nước vẫn giống như cái trước, nhưng ở giữa đồng dầu đặc có đào ra một cái hố lớn, sát miệng hố cũng đã rắn đành lại, xem ra thời gian đào cái hố này cũng lâu rồi. Lão đại đập vào vách chum, cúi người bò vào trong hố, đập thử một cước, thấy rất rắn chắc, yên tâm là có thể giẫm lên rồi, trong một khắc sau, bề mặt dầu đặc bỗng nứt ra, lão đại lập tức thụt thẳng vào trong hố dầu. May mắn là tay vẫn chộp được vách chum.

Ngô Nhất Cùng định leo lên, trong một khắc đó, lão đại chợt có cảm giác như, chân mình bị rất nhiều bàn tay tóm lấy, một lực lượng khổng lồ từ bên dưới nỗ lực kéo thân người lão đại ngập vào trong dầu, bật lửa trong tay rơi ra, bốn phía chìm vào trong bóng tối mờ mịt, lão đại vô cùng hoảng sợ, vẫn cố sức mà bám lấy vách chum, cảm giác như dưới lớp dầu kia là vô số những bàn tay ngoi lên, bầu vúi lấy tay lão đại.

“Cứu mạng!” rớt cục thì lão đại cũng chịu hết lên.

Trong nhà tắm, Nhị Bạch đang chà lưng cho Ngô Nhất Cùng.

“Những thứ đó là mỡ người thật à?”

Nhị Bạch nói: “Đúng vậy, đều là mỡ của nữ thi trẻ tuổi.”

“Vậy trong một chum thì cần tới bao nhiêu mạng?”

“Tầm hơn hai ngàn. Cuộc sống ngày xưa không được sung túc, một người không có nhiều mỡ lắm đâu.”

“Trong đồng mỡ ấy rốt cuộc là bọc cái gì vậy?”

Nhị Bạch cười cười: “Em không biết lắm, không dám khẳng định, anh tắm xong rồi em nói cho.”

“Trong chum mỡ đó có một loại cỏ. Loại cỏ này theo như trong sơn hải kinh ghi chép, là từ trên trời rơi xuống, trồng trên mặt đất chỉ có thể sống được qua một mùa. Thường Thiết Thụ từng nghiên cứu cách để loài cỏ này đơm hoa kết quả, vì là loài cỏ đó rất trân quý, nên thực nghiệm vô cùng khó khăn. Hẳn dùng cả đời cuối cùng cũng chỉ trồng được ba gốc, táng gia bại sản, sau cùng thì phải bán nhà gán nợ.”

“Hắn đã lập tức đem những gốc cây chết héo đó ngâm vào trong mỡ người, muốn tìm được ra cách khi lấy mấy cái gốc đó ra, chúng sẽ lại sống được. Đáng tiếc là, hắn tới cùng cũng không tìm được phương pháp làm cho nó nở hoa.”

“Cỏ này trông làm gì, có lợi sao, kiếm tiền được không?”

Ngô Nhị Bạch lắc đầu: “Loại cỏ này trong nhân gian gọi là manh nhân thảo, em không biết nó dùng để làm gì, nhưng trong vài phương thuốc dân gian, có nhắc tới nó.”

Ba chum nước lớn được đem ra ngoài, đặt ở trên sân, mỡ người được đốt cháy cùng với rất nhiều thơm rạ, các hòa thượng ngồi một bên niệm kinh siêu độ, ba huynh đệ yên lặng đứng nhìn một bên, đồng lửa cháy rừng rực như vô số thiếu nữ đang vùng lên, trong ánh đỏ chớp động mà nhảy múa cuồng loạn.

“Nhất định còn rất nhiều chuyện mà chúng ta không biết.” Ngô Nhất Cùng trầm nghĩ, “Chuyện như này, có nói cho con trai mình, nó khẳng định cũng sẽ không tin.”

END.

Mời bạn ghé thăm **Đào Tiểu Vũ eBook – www.dtv-ebook.com** để tải nhiều ebooks hơn nữa.

Growing Readers